

Stripwêekblad nr 11

abonneeprijs 75 cent per nummer - losse nummers 90 cent

Maak je keus uit vier unieke Pep Albums

Pep geeft zo'n album kado als je een nieuwe abonnee opgeeft

Overigens een kunstje van niks, zo'n nieuwe Pep-abonnee opgeven. Ga maar na, onder jouw vrienden en vriendinnen zit vast wel iemand die eigenlijk al lang abonnee wil worden op dat uitstekende stripweekblad met al die beroemde strips. Het is er alleen nog steeds niet van gekomen. Voor zo iemand is dit nou de gelegenheid om abonnee te worden. En jij verdient er een geweldig kado mee! Goed geregeld, vind je niet?

Zò krijg je het album:

Bon invullen, of de gegevens ervan overnemen op een vel papier en in een als brief gefrankeerde envelop opsturen naar Pep, postbus 400, Amsterdam. Het door jou uitgekozen album wordt zo spoedig mogelijk per post toegezonden.

Pep-kies-maar-uit-bon

Naam nieuwe abonnee:

Adres:

Plaats: Prov.:

Leeftijd: jongen/meisje

De nieuwe abonnee wil Pep ontvangen:

* per bladenman/per post * aangeven wat gewenst wordt.

Opgegeven door:

Adres:

Plaats: Prov.:

Stuur mij als kado:

- ☐ het album van 'De Macaroni's'
- ☐ het album van 'Wellington Wish'
- ☐ het album van 'Bernard Voorzichtig'
- ☐ het album van 'De Generaal'

* aangeven wat gewenst wordt.

Pep abonneeprijs 75 cent per week of f 9.75 per kwartaal (13 nrs.)

Deze aanbieding geldt t/m 30 juni 1974

11-Pep-74-01A

HOERA!

WALHALLA
IS HET EINDE! (zie p.26)

Aaargh!!!

zo moet ik mij onwillekeurig laten ontvallen, want welk een ontgoocheling word ik mij gewaar bij het volgen van de lotgevallen van de ditmaal door een spervuur van commerciële boodschappen gebombardeerde en door een door bedrieglijke oprecht-

heid gekenmerkt reclaimedrukwerk (pep 2) overrompelde — zeer gewaardeerde blootlegger van levensfilosofieën en aanverwante maatschappijkronkels: Olivier Blunder I (zoals ik hem met gepaste bewondering pleeg te noemen). In deze zo treffend weergegeven en met emotionele teksten ter aanprijzing van niet nader te noemen artikelen doorspekte episode uit een zeer rijk bewogen leven word ik mij er gans onverwacht en van uw zijde geheel onaangekondigd van bewust dat de vader van eerdergenoemde O.B.I. (bierdrinker van achtenswaardig formaat) van biermerk veranderd is en wel van het naar mijn weten door hem altijd als superieur gekenschetste HIKS naar het, door genoemd voorval niet minder gewaardeerde, HOPS. Vanwaar

Pfoe, weer zo'n Blunder-epigoon. U heeft trouwens BLURP vergeten. Tja (mr. D.I. Recteur).

De redactie behoudt zich het recht voor brieven in te korten.

DOCHTER

Welkom, Pepita! (Pietje Pep).

HOOFDREDACTEUR
Frans Buissink

CHEFREDACTEUR
Jan de Rooij

REDACTIE
Boleslav Beckman
Maarten Boom
Annemarie Broek
Jan van Erp
Hans Keeris
Anneke van Wissen

Stripweekblad

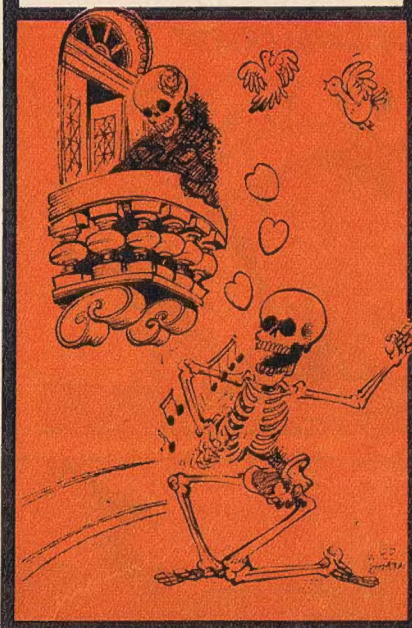
Nr. 11 — 15 maart 1974

een uitgave van
OBERON bv
Uitgeverij voor jeugd en sport
Postbus 6003,
Ceylon 5-25, Haarlem
telefoon 023/33 90 40

nu het feit dat zulk een ervaring, die voor de bewonderaar van karaktervormend belang kan zijn, ons, de lezer, niet bespaard wordt! Vanwaar... zo vraag ik mij af, dat een dergelijke gebeurtenis niet afdoevende wordt ondervangen! Vanwaar... Zo schrei ik ten hemel...

Joeri Bakker, Zaandam

We zijn d'r een beetje vroeg bij, maar voor ons begint deze week de LENTE! Voor jullie niet dan? Wij zitten gezellig geschaard om de op een zuinig pitje brandende oliehaard, elkaar verliefde blikken toewerpend. Walhalla is er (ze is Miss Strip 1973 geworden...), het elfje Libelleke toen ze nog leefde (pag. 18), Ravian en Laureline (op p. 24-25-42-43-44-45-46) en Pearl Hart, een Wild Westschone (p. 40-41). Ook mijnheer Recteur zit genoeglijk te slurpen aan zijn kamillethee, hoewel de manier waarop hij me aankijkt, me maar matig bevalt...
PEPITA

Abonnementsopgaven: Schrijf naar postbus 400, Amsterdam of bel 020-5411345 dan wel één van de onder „inlichtingen, klachten, enz.” vermelde nummers. **Abonnementsprijzen:** 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 weken). **Losse nummers:** 90 cent, verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Prijzen en condities buiten Nederland en België worden op aanvraag verstrekt. **Verkoop en distributie:** Medianet bv, Postbus 400, Amsterdam. **Betalingen:** Het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen, klachten, enz.** Abonnees die het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: Amsterdam, Parnassusweg 215, tel.: 020/736211-736212. Alkmaar, De Laet 12-14, tel.: 02200/16077-12587. Arnhem, Boulevard Heuvelink 147, tel.: 085/451551-451553. Breda, Jorisstraat 20, tel.: 01600/52250-52251. Den Haag, Stationsweg 76, tel.: 070/632944-632947. Eindhoven, Stratumseidijk 23h, tel.: 040/112625. Enschede, Brinkstraat 121, tel.: 05420/15828.

Groningen, Ged. Kattendiep 29, tel.: 050/125650. Leeuwarden, Verlengde Schans 26, tel.: 05100/26330. Roermond, Schepen v. d. Portenstraat 20, tel.: 04750/29988. Rotterdam, Brandersplaats 12-13, tel.: 010/132090. Utrecht, Bartoklaan 21, tel.: 030/938941. Vlissingen, Grote Markt 14, tel.: 01184/3939. Voor abonnees die het blad per post ontvangen: Afdeling Postabonnementen PEP, Postbus 299, Haarlem, tel.: 023/33 90 40. **Adreswijzigingen.** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie inlichtingen, klachten enz.) **Advertenties.** Admedia bv, Postbus 7902, Amsterdam, tel.: 020/5411345. **Verdeler voor België NV** Tijdschriften Uitgevers Mij, Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel.: 03-382380. **Agency for Canada** Dutch Magazine and Book Import Cy, Whitby, © 1973 Oberon bv, Haarlem, Holland. **Halfjaar-verzamelbanden** (om zelf oude nummers van PEP in te binden) zijn op aanvraag verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 6,95. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 6,95 + f 1,— verzendkosten (totaal dus f 7,95) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Medianet bv Extra Uitgaven, Amsterdam. Duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband PEP”

LUCKY LUKE

de grootvorst

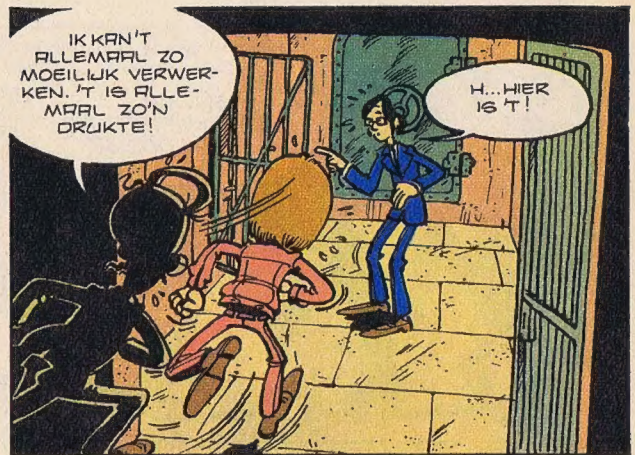
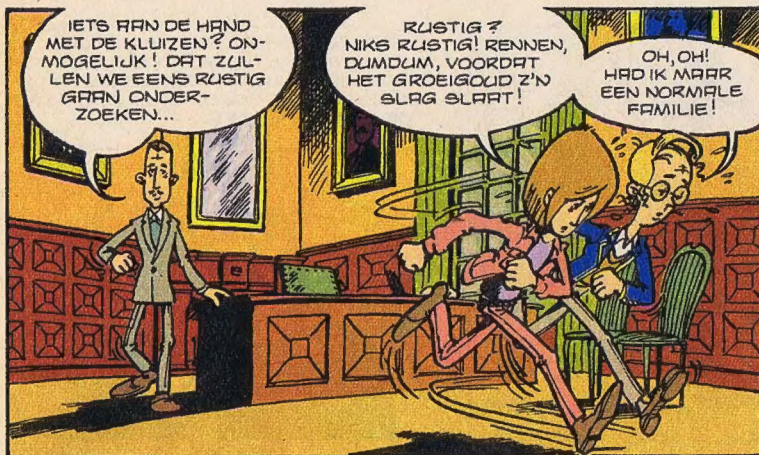

© Dargaud S.A. 1973

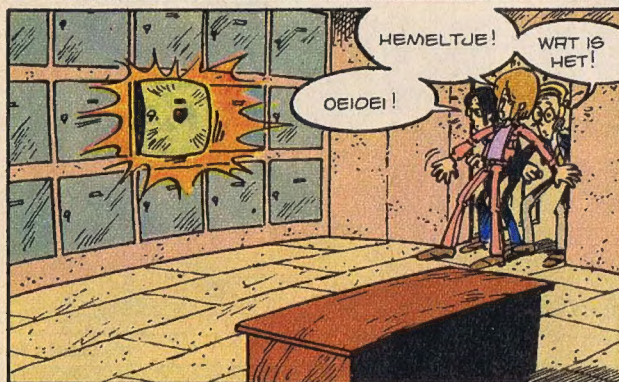

WORDT VERVOLGD

TITUS

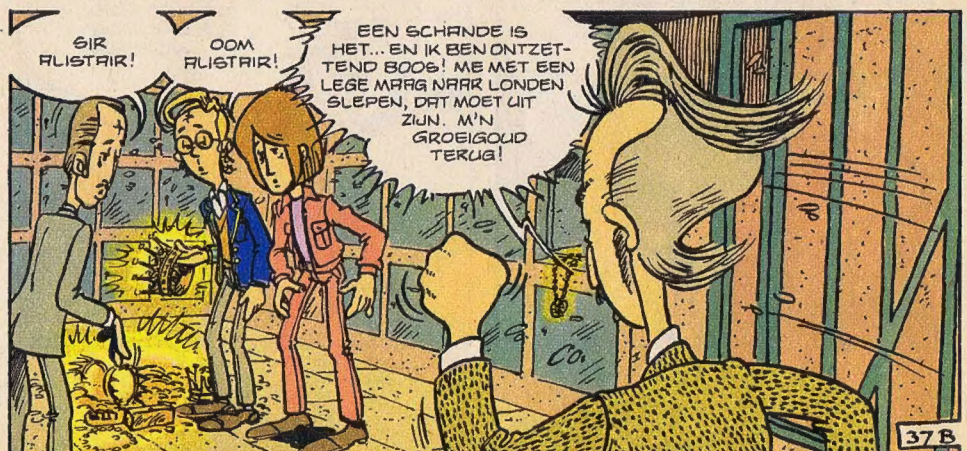
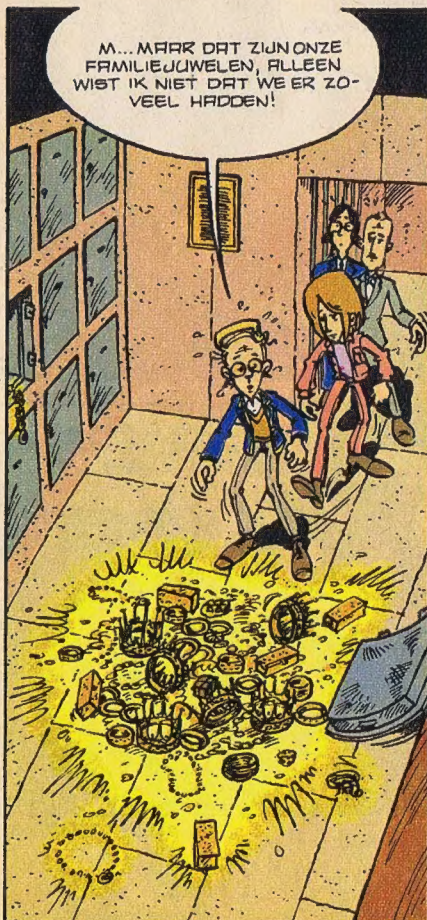
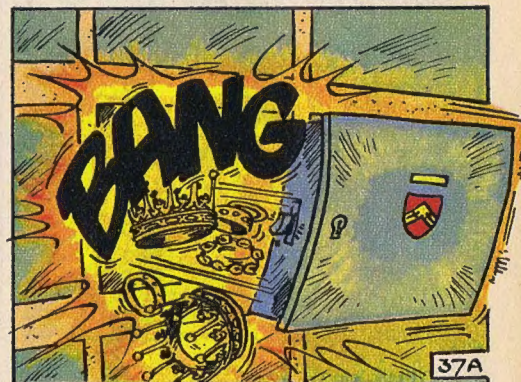
INDERDAAD WAS ER IETS AAN DE HAND MET DE KLUIZEN. EEN ERVAN STOND OP SPRINGEN.

WEL, NATUURLIJK BERUÏT AL DIE HER- RIE OP ONZIN... GOEIE HELP, HOE SCHOKKEND!

WE WAREN TE LAAT, WANT DE KLUISDEUR BEGAF HET!

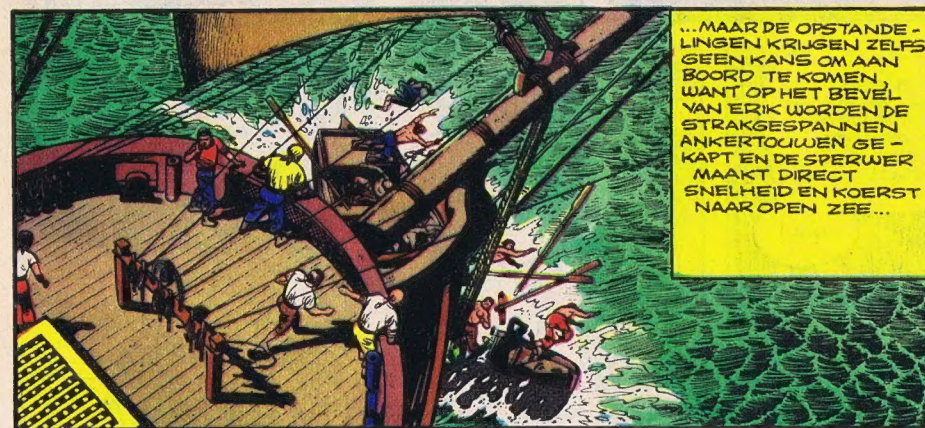
de goudpaniek

Roodbaard

P.40.A

P.40.B

de onzichtbare piraat

© Dargaud S.A. 1974

WOORDT VERVOLGD

De Avonturen van Señora Green en Sheriff Spot

Dit is het verhaal van Green Spot Land. Green Spot Land in Californië. Waar de mooiste sinaasappels groeien die je ooit gezien hebt. En het helderste water stroomt dat je ooit geproefd hebt. Middenin Green Spot Land wonen Señora Green en Sheriff Spot. Precies, op die ranch daar.

Je hebt het al begrepen. Van dat heldere water en die mooie sinaasappels maken ze de vruchtenlimonade die zo lekker is. Green Spot.

Rondom Green Spot Land zie je het Grauwe Woud, het Rotsgebergte en de Grote Droge Woestijn. Schuilplaats voor boeven en ander gespuis, die het maar al te vaak op die mooie sinaasappels en dat heldere water voorzien hebben. De kwaai Bill Bever, de stekelige Joe Prik, de boze Sinaasappel Pers.

Zo krijg je de kaart (49 x 69 cm!) plus stripfiguren te pakken!

Stop 3 groene Green Spotmerkjes van het halsetiket van de literfles (of 3 doppen van de ¾ literfles) in een envelop. Doe er een briefje in met je naam, adres en woonplaats. Plak de envelop dicht, frankeer als brief en adresseer aan: Green Spot Land, Postbus 150, Dongen. Let op: doe 't vóór 30 juni '74! Dan heb je de kaart plus 2 stroken met elk 5 stickers van de stripfiguren spoedig in de bus!

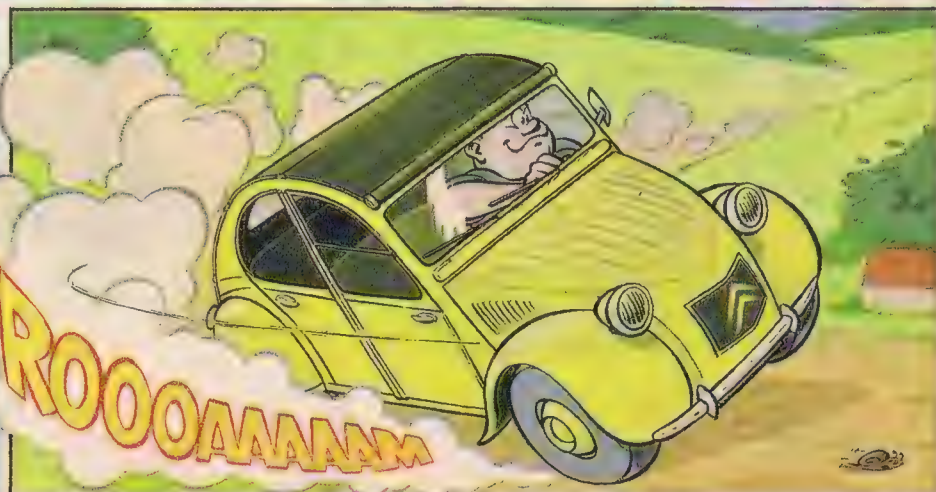
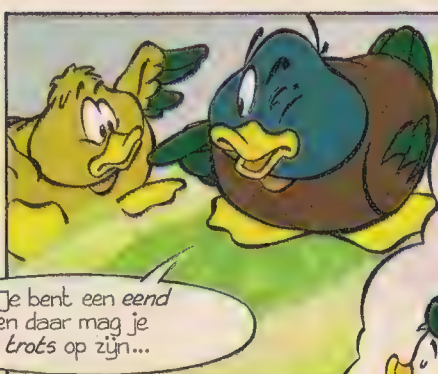
Met die gratis Green Spot landkaart zijn binnenkort heel wat leuke prijzen te verdienen. Bewaar hem dus goed!

Green Spot® zonder prik, vol avontuur.

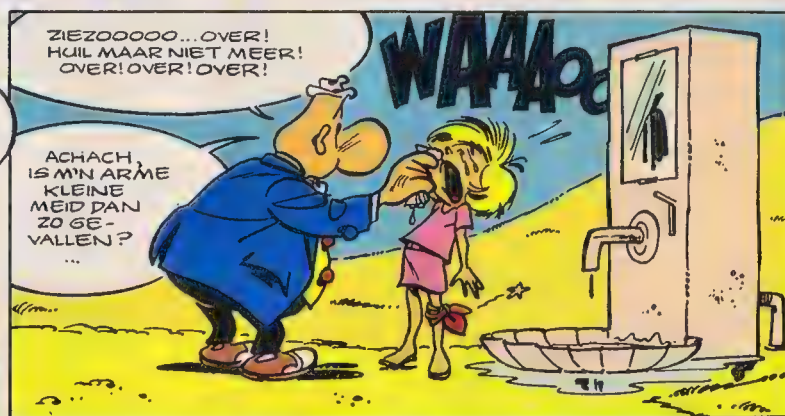
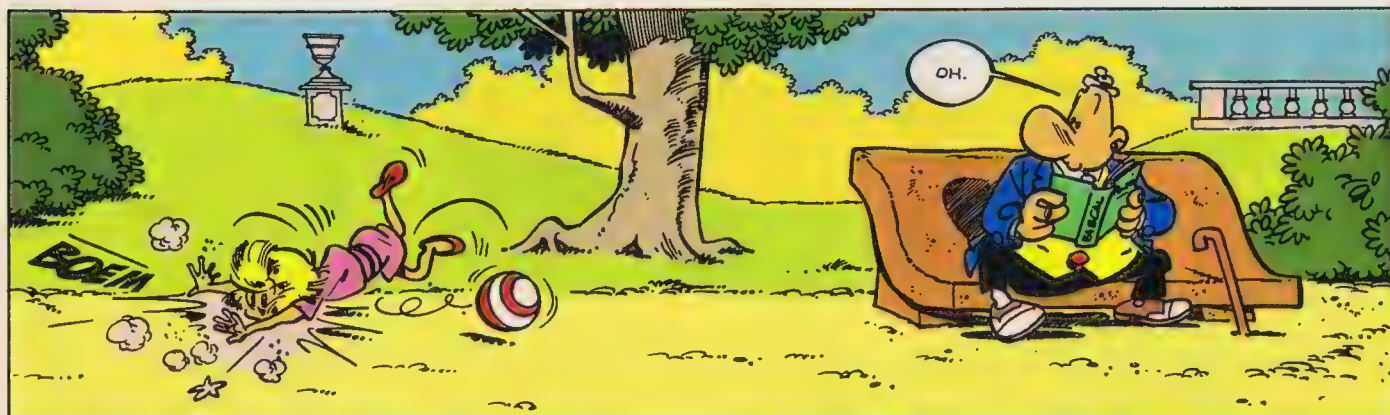
een eend van een eend

TEKST: THOM ROEP
TEKENINGEN:
ROBERT VAN DER KROFT

OLIVIER BLUNDER

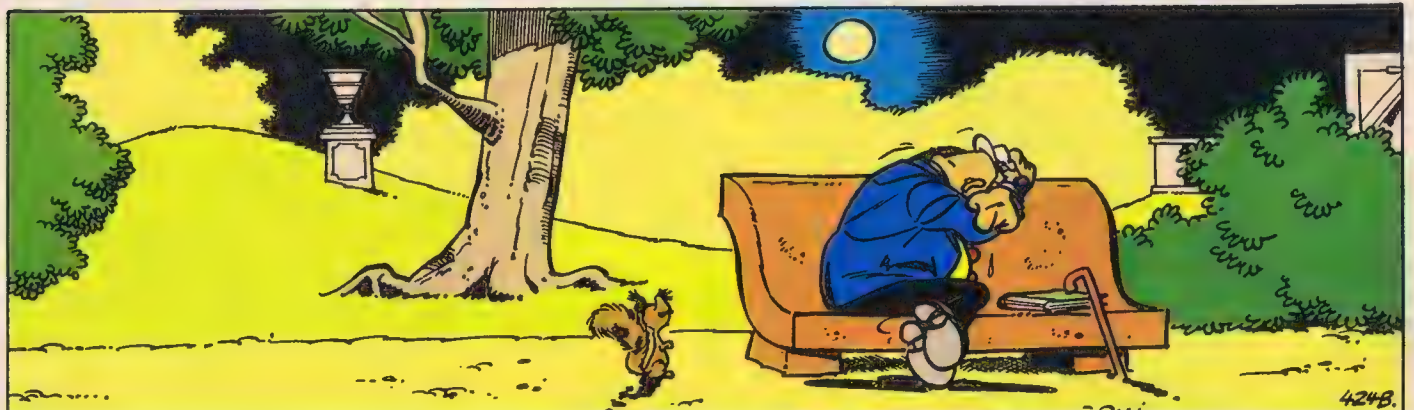
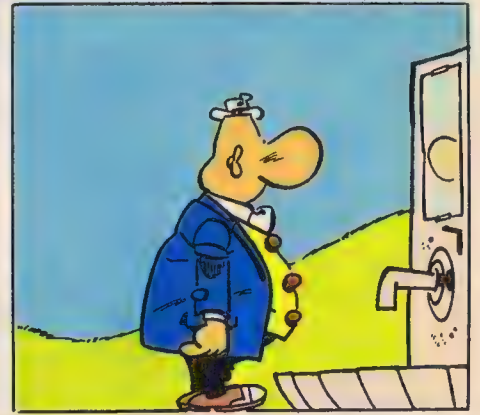
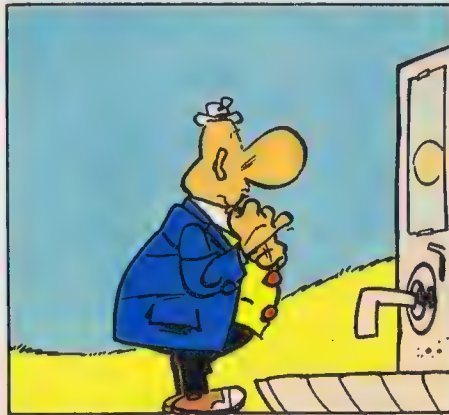
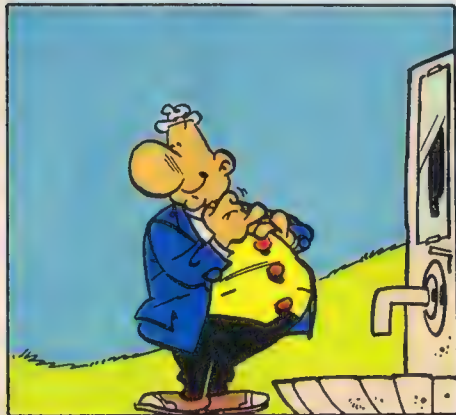
TEKENINGEN EN TEKST: GREG
VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

zelfkennis snoert de mond

© Dargaud S.A. 1974

De roep van de Honingvogel

De bosjesman stond opeens verrast stil en de grote blanke jager botste bijna tegen hem op. „Wat is er?”

Zijn zwaarkaliber dubbelloops lag al schietklaar in zijn dikke behaarde handen. Zijn fletsblauwe ogen onder witgebleekte wenkbrauwen zochten gespannen de bosrand af. De bosjesman glimlachte.

„Geen gevaar. Een vriend roept me daarginds.”

„O ja?” zei de jager. Hij had niets gehoord en nu, al luisterde hij scherp, hoorde hij nog steeds niets. Een beetje wantrouwig keek hij naar zijn gids. Hij had al heel wat gidsen in dienst gehad, maar dit mannetje zette hem steeds weer voor verrassingen. De jager — een ex-militair — vond hem een tikkeltje onberekenbaar. Evengoed was het de beste gids die hij ooit had gevolgd in de wildernis.

Als de bosjesman tussen de bomen weg schoot, werd hij onmiddellijk onzichtbaar. Zijn

geelbruine gerimpelde huid leek door de schaduwplekken van de takken wel die van een luipaard. Hij loste op, en de jager wachtte. En als de kleine man weer te voorschijn kwam, had hij meestal een spoor gevonden. Hij wist alles, maar dan ook alles over de dieren in de wildernis. Bovendien kwam hij altijd met iets terug: struisvogeleieren, wilde vruchten, noten. Nu stond de bosjesman stil in het hoge gras, zijn wat scheve antilope-ogen omhoog gericht, — alsof zijn roepende vriend in de boomtoppen moest zitten. De jager werd ongeduldig. Toen zijn gids naar een grote boom met reusachtige luchtwortels toeliep, volgde hij hem langzaam.

„Daar,” zei de gids.

Hij wees omhoog. De jager had de vogel allang gehoord, maar niet begrepen dat „de roepende

woond nest gevonden had. Hij had eigenlijk nooit in die verhalen geloofd.

De bosjesman stond steeds vaker aarzelend om te kijken, en de honingvogel vloog vertwijfeld boven zijn hoofd. Zijn rateltje stond geen tel stil. Die twee hadden zin in honing!

„Straks krijg je een schep suiker,” beloofde de jager. „Maar nu gaan we jagen.”

„Suiker is geen honing,” zei de gids treurig. „Kijk eens hoe druk mijn vriend zich maakt. De honing moet heel dichtbij zijn.”

Omdat de kleine man toch zijn aandacht niet bij het spoorzoeken kon houden met die kwetterende vogel boven zijn hoofd — en omdat hij zelf die zeldzame wilde honing wel eens wilde proeven — gaf de jager zich gewonnen. Blij keerde de bosjesman zich om, en zodra hij de goede richting uitliep, begon de honingspeurder hem verder de weg te wijzen. Van boom tot boom vloog het vogeltje, kwetterend zonder ophouden.

Nieuwsgierig volgde de jager nu zijn gids en die volgde op zijn beurt de vogel. Zo drongen ze een eindje het bos binnen. Onder een to-

door Quint
illustratie:
Karel Lankhorst

renhoge boom bleef de bosjesman staan. Even begreep de jager niet waarom, toen drong het tot hem door dat de honingvogel niet langer riep. Hier moest het bijennest zich bevinden. De kleine geelbruine man verloor geen tijd. Vliegenvlug klom hij tegen de stam op. Zijn blote voeten leken zich vast te zuigen aan de schors. Bovenaan hield hij zich in evenwicht op een tak, terwijl hij uit zijn gordeltas een pijpje haalde. Hij begon te roken. Wat voor tabak het ook mocht zijn, de bijen bleken er niet van terug te hebben. De rook zou ze wel verdoven, begreep de jager.

Mondenvol rook blies de bosjesman geduldig het grote nest binnen. Pas daarna stak hij zijn naakte arm door de holte, die hij eerst wat groter had gemaakt. Hij begon de rijkge vulde raten een voor een naar buiten te trekken en liet ze vallen in het gras. De melkachtige honing glom in het zonlicht. De jager proefde eens en moest bekennen dat hij nooit zoiets heerlijk gegeten had. Hij begon al net zo te glunderen als de bosjesman. Die liet zich uit de boom glijden. Hij legde een van de raten een eind verderop onder een struik en keerde zich naar de vogel, die aldoor druk om hem heen gefladderd had. Wat hij riep, zou wel in zijn eigen taal zijn. De jager verstond er geen woord van. Maar de honingvogel bleek het uitstekend te begrijpen. Hij dook neer op de raat en begon gretig te pikken. De jager vond het zonde. Hij begreep niet wat de gids bezielde om zo'n hele raat achter te laten, als beloning. Onzinnig om zo'n beest dankbaarheid te betonen.

„Gaaf het altijd zo?” vroeg hij, terwijl hij zijn vingers aflikte.

„Altijd als de honingvogel roept,” zei de bosjesman.

Een maand later trok de grote blanke jager opnieuw met zijn Land-Rover de wildernis in. Hij was nog eerst langs het dorp van de ideale gids gereden, maar daar was een dansfeest aan de gang. Dát wilde geen enkele bosjesman missen. Daarom was hij maar alleen op pad

gegaan om zijn geluk te beproeven. Hij vond geen belangwekkende sporen. Maar wie kwam hem opgewonden roepen, met zo'n vertwijfeld gekwetter dat hij zich niet lang doof kon houden? De honingvogel.

„Vlug, vlug, honing!”

De jager wilde er eerst niet aan beginnen. Toen volgde hij de vogel half serieus. Tenslotte zocht hij doelbewust het bijennest. Dat bleek ditmaal niet half zo onbereikbaar te zijn, in een holle boom vol lianen en lage takken. Een meevaller. Hij stak zijn pijp op en probeerde het effect op de dichtstbijzijnde, nog argeloze bijen. Dat viel ook mee. De bijen moesten niets hebben van halfzware tabak, stelde hij vast.

Moeizaam hees de grote blanke jager zich tegen de dikke stam op. Met zijn gezicht beschermd door zijn hoed en zijn sjaal, blies hij zoveel rook naar binnen dat het gegons totaal verstomde. Toen stak hij zijn arm door het gat, beschermd door de mouw van zijn jasje. Hij plunderde het nest, terwijl de honingvogel om hem heen fladderde en wachtte. Maar zodra de jager weer op de grond stond, beende hij met grote stappen weg. Die flauwekul was goed voor naïeve bosjesmannen. Hij liet geen honingraat liggen voor zo'n stomme vogel.

Die nacht kampeerde hij onder de open hemel, en toen hij de volgende ochtend wilde vertrekken, hoorde hij het opgewonden gekwetter weer. „Vlug, vlug, honing!”

Zou het niet leuk zijn om zijn kameraden in de club die wilde honing eens te laten proeven? Als het geen moeilijke klim zou blijken... Tenslotte, het was aanleiding tot een aardige anecdoten, ook dat. En hij hoefde maar zijn pijp op te steken om de honing te kunnen grijpen. De jager merkte dat hij onwillekeurig al een paar stappen in de richting van de kwetterende vogel gezet had, want die vloog meteen een boom verder. En zo ging het van struik tot struik, van boom tot boom. Tot de honingvogel zweeg en stil zijn bekende cirkeltje fladderde boven een bosje verleppte bloemen. Boven dat bosje torende een brede boom, overwoekerd met klimplanten. De kruin was laag en tamelijk breed. Een klim van niets. De jager bedacht zich niet lang. Hij zette zijn zware dubbelloops tegen de stam en begon voorzichtig te klimmen. Zijn laarzen vonden gemakkelijk steun, zijn sterke handen hesen hem snel hoger. Nog even, dan zou hij zijn pijp opsteken. Maar waarom zag hij nog nergens bijen, dat verbaasde hem wel een beetje. Vragend keek hij even naar de honingvogel, die met snorrende vleugeltjes om hem heen cirkelde. Waar zat dat nest? Nog hoger klom hij, puffend en zweetend.

Tussen de wirwar van bladeren bewoog iets, een geelbruine huid vol schaduwplekken. Met twee handen — die hij beter vrij had kunnen hebben — hield de jager zich vast, terwijl hij omhoog tuurde. Zat daar een bosjesman, die hem vóór was geweest? Toen, inplaats van een gerimpeld gezicht met bruine antilope-ogen, verscheen daar een heel ander gezicht: de brede wrede bek van een luipaard.

En behalve dat hij zich uitstekend herinnerde hoe formidabel luipaarden konden springen, hoe sterk en moordlustig ze waren als ze dachten dat ze in het nauw werden gedreven, herinnerde de jager zich ook dat hij de honingvogel niets gegeven had... Toch had de vogel hem geroepen. Maar voor wat? En toch had het de weg gewezen. Maar waarheen? De grote blanke jager — die niet zo naïef was als de bosjesman en geen honingraten kado gaf — staarde omhoog in die koude amberkleurige ogen. En de luipaard staarde terug in dat rode zwetende gezicht.

Terwijl de honingvogel stil wegvloog.

vriend” een vogel was. Het duurde even voordat hij het diertje ook zag. Het was niet veel groter dan een mus, net zo grijs, en hipte op en neer tussen de takken. De bosjesman lachte, zodat zijn toch al gerimpelde gezicht duizend vouwen vertoonde.

„Hij roept! Vlug, vlug, honing!” zei hij.

De jager staarde hem even aan, haalde toen zijn schouders op. „Jagen,” zei hij.

De gids geloofde hem niet. Hij was een man van de wildernis. Hij was niet gewend aan een snoepwinkel op iedere straathoek. Hier was een unieke kans op honing, en de grote blanke jager kon die toch niet zo maar voorbij laten gaan.

„Honing,” zei hij nog eens.

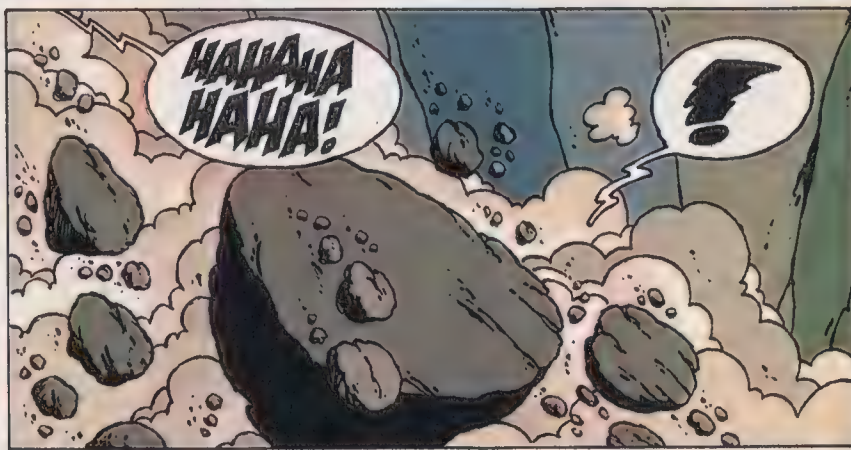
„Jagen,” zei de jager, en keerde zich om.

Terwijl de man met zijn geweer door het hoge gras banjerde, volgde de anders zo lichtvoetige bosjesman hem onwillig. En het vogeltje vloog vasthoudend achter hen aan, met snorrende vleugeltjes, en kwetterde nog luider. Nu herinnerde de jager zich dat hij wel eens van deze honingspeurders gehoord had. Vroeger, toen de Afrikanen nog niet zo gemakkelijk aan suiker konden komen, haalden ze wilde bijennesten leeg. En de honingspeurder wees ze de weg naar die nesten. Dat vogeltje moest nog verzotter op honing zijn dan de mens. Omdat het zelf de nesten niet kon leegroven, ging het de mens waarschuwen zodra het een be-

JORIS P.K.

goddelijk profiel

WAANZIN, WAANZITT

BEDRIJESONGEVAL

DEZE EENVOUDIGE BOERENJONGEN HEEFT VERDRIET... HIJ HEEFT HET NIET BEPAALD GETROFFEN MET ZIJN OYERLUK... EN HET VALT WAARACHTIG NIET MEE OM JE MET EEN DERGELIJK LOT TE VERZOENEN...

HET IS EEN TREURIGE GESCHIEDENIS...

ANDERE EENVOUDIGE BOERENJONGENS GAAN OP ZONDAG EEN PILSJE PAKKEN, OF OP DE VERGIERTOER, MAAR HIJ... HIJ ZWERFT EENZAAM ROND AAN DE OEVERS VAN HET MEER, IN ZIJN DOOL EENTJE... MISTROOSTIG SMIJT HIJ EEN KIEZELTJE HET WATER IN...

...MAAR OOK DAT BIEDT HEM NIET MEER DAN EEN OGENBLIK VETROOSTING... HIJ ZIET GEEN UITWEG MEER... ANDEREN HEBBEN WEL EENS EEN GELUKJE, MAAR HIJ?... HIJ NOOIT!...

IK BEN TOCH EEN EENVOUDIGE BOERENJONGEN VAN HET TIJDERK WAAR-IN ER NOG FEEEN BESTAAN... HET SYKT HIER VAN DE FEEEN, ZEGGEN ZE! ALS JE NIET OPPAST, VAL JE ERDOER!...

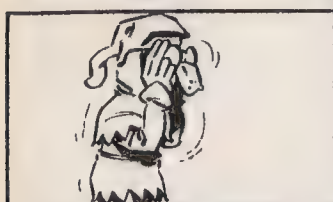
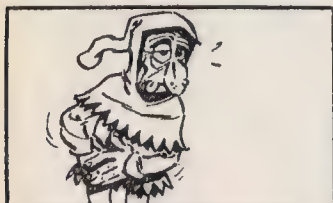
DENK JE, DAT IK OOI ERGENS EEN FEE TEGENKOM? NEE, ME-NEER!

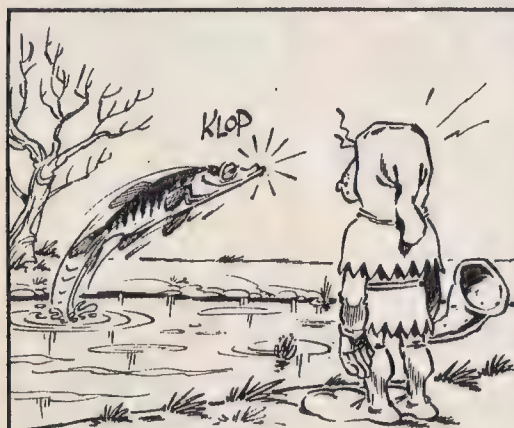
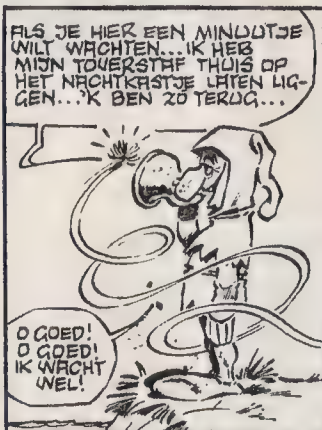
IK ZIT NET ZO VAST AAN DAT LELIJKE RONDUM VAN ME ALS DAT BEESTJE DAAR VASTZIT IN DAT SPINNEWEB...

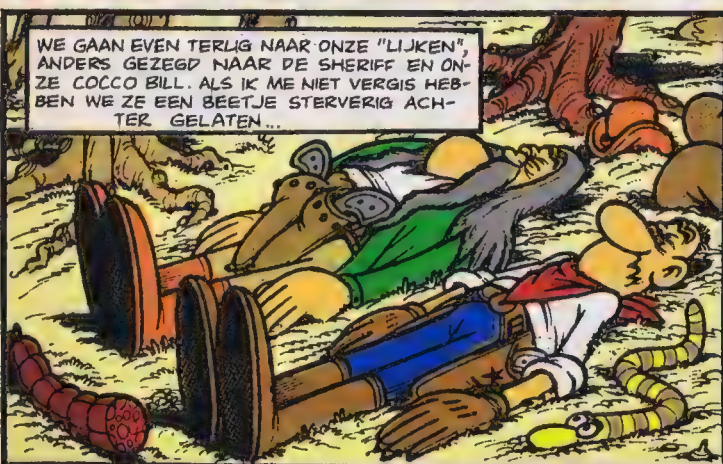
HET IS WEL EEN KRAAR BEESTJE...

een mooie droom

COCCO BILL IN BROKKEL-CITY

DOOR:

JACOVITTI

VERTALING:
ANNEKE VAN WISSEN
M.M.V. INEZ VISSER

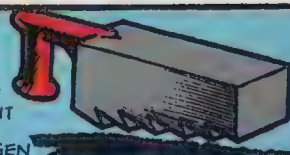
OOGKLEP-
BONEN.

HEEL GELIEFD
BIJ ZEEROVERS.

ALLES
ZAGER.

WORDT SLECHT
VERKOCHT, WANT
JE KUNT ER
NIETS MEE ZAGEN.

ZE HEBBEN
ME EEN
BEHOORLIJ-
KE OPSODE-
MIETER GE-
GEVEN...
MAAR...
WAAR ZIJN
ZE ?

HET IS
ONBEGRIJ-
PELIJK! WE
LEVEN NOG EN
ONZE PISTOLEN
ZITTEN GE-
WOON IN DE
HOLSTERS, ZE
ZIJN ER ZO-
MAAR VAN-
DOOR GE-
GAAN!

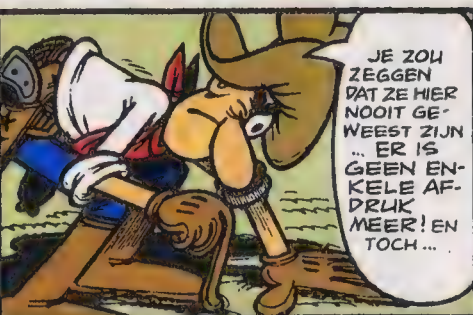
DEKSELS!

ZE
WAREN
MET Z'N
VEER-
TIENEN
EN TOCH
ZIJN WE
NIET DOOD!

BLACK
KLUKNASS
WILDE ONS IN NAAM
VAN DIE ZEVEN
KERELS VERMOOR-
DEN... HIJ GAF ONS
EEN KLAP OP ONZE
KOPPEN EN TOEN...
HM... BLEVEN WIJ
LEVEND OVER...

EN TOCH WAREN
HET GEVANGENISBOE-
VEN... IK BEGRIJP ER NU
HELEMAAL NIETS
MEER VAN... HM...

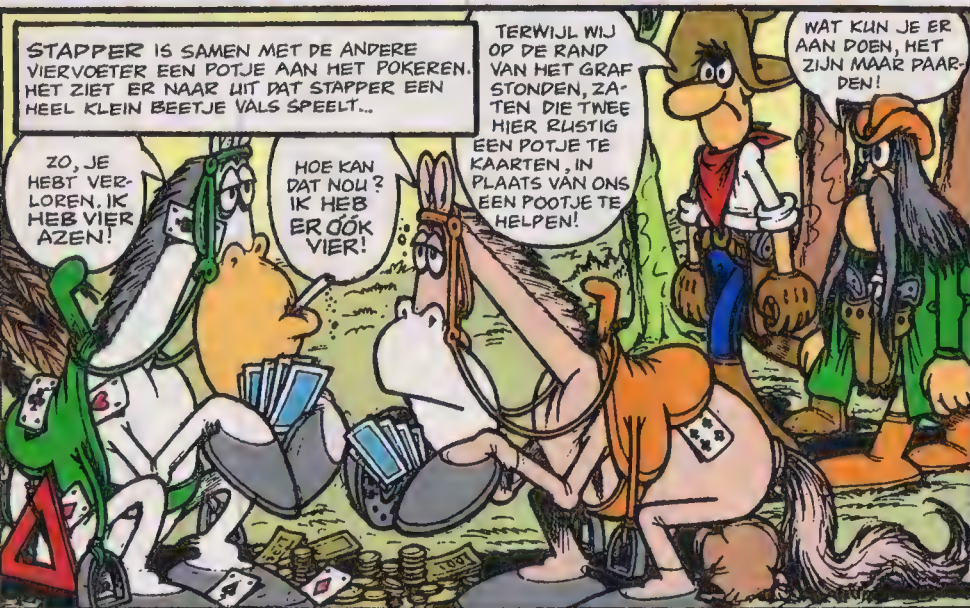
JE ZOU
ZEGGEN
DAT ZE HIER
NOOIT GE-
WEEST ZIJN
... ER IS
GEEN EN-
KELE AF-
DRUK
MEER! EN
TOCH...

MIJN BESTE
SHERIFF, HIER
STEEKT WAT
ACHTER! EN
OVER STEKEN
GESPROKEN, WE
GAAN ONZE
PAARDEN OPZOE-
KEN... IK ZOU HET
NIET LEUK VIN-
DEN ALS DIE ER-
VANDOR WA-
REN GEGAAN...

GELUKKIG... DAAR HEB
JE ZE... OP DEZELFDE
PLAATS WAAR WE ZE
ACHTERGELATEN
HEBBEN.

STAPPER IS SAMEN MET DE ANDERE
VIERVOETER EEN POTJE AAN HET POKEREN.
HET ZIET ER NAAR UIT DAT STAPPER EEN
HEEL KLEIN BEETJE VALS SPEELT...

ZO, JE
HEBT VER-
LOREN, IK
HEB VIER
AZEN!

HOE KAN
DAT NOU ?
IK HEB
ER OOK
VIER!

TERWIJL WIJ
OP DE RAND
VAN HET GRAF
STONDEN, ZA-
TEN DIE TWEE
HIER RUSTIG
EEN POTJE TE
KAARTEN, IN
PLAATS VAN ONS
EEN Pootje TE
HELPEN!

WAT KUN JE ER
AAN DOEN, HET
ZIJN MAAR PAAR-
DEN!

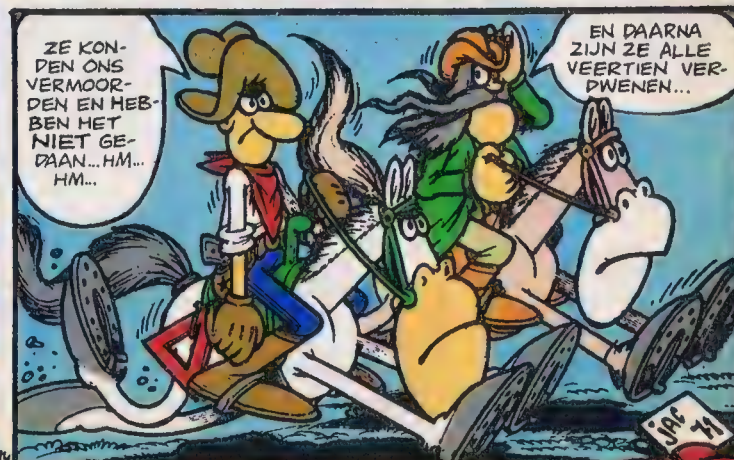
IK KAN
ER WEL
WAT AAN
DOEN, EEN
GOED PAK
SLAAG,
BIJVOOR-
BEELD!

KOM OP
SHERIFF, WE
GAAN TERUG
NAAR BROKKEL-
CITY! HET
WORDT AL DON-
KER...

IK VIND HET WEL
EEN ERG VREEMDE
ZAAK... ZOU DEN
DIE ZEVEN BROERS
DAN TOCH GELO-
GEN HEBBEN... ?
MAAR AAN DE AN-
DERE KANT... HM...

ZE KON-
DEN ONS
VERMOOR-
DEN EN HEB-
BEN HET
NIET GE-
DAAN... HM...
HM...

EN DAARNA
ZIJN ZE ALLE
VEERTIEN VER-
DWENEN...

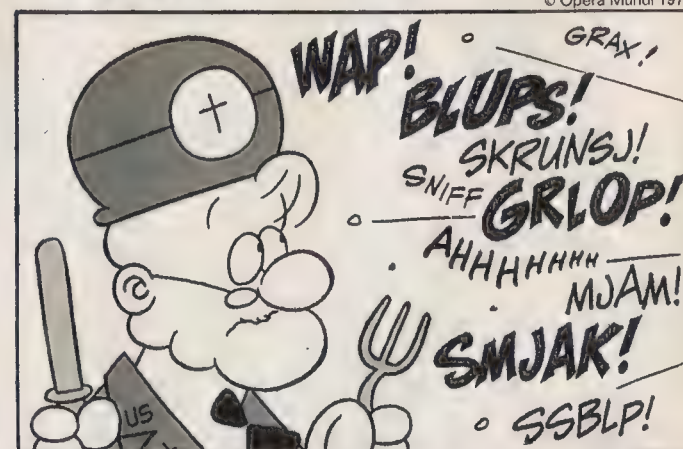
WORDT VERVOLGD

Flippie Flink

DOOR
MORT WALKER
VERTALING:
BOESLAY BECKMAN

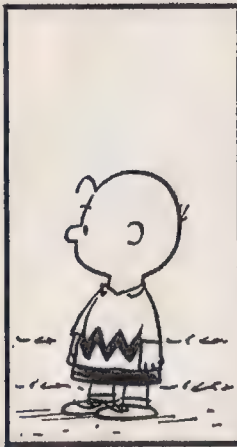
© Opera Mundi 1974

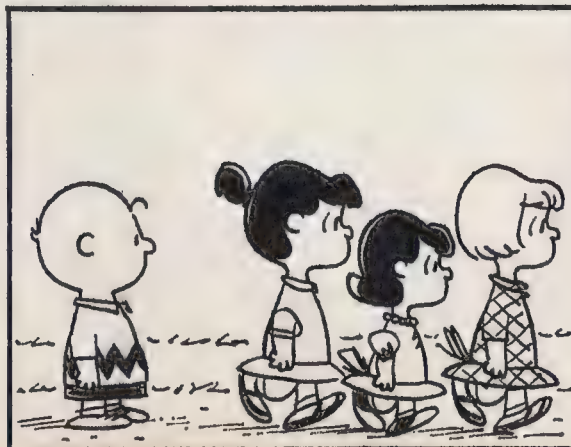
MORT
WALKER

PEANUTS

DOOR
CHARLES M. SCHULZ
VERTALING:
BOLESLAV BECKMAN

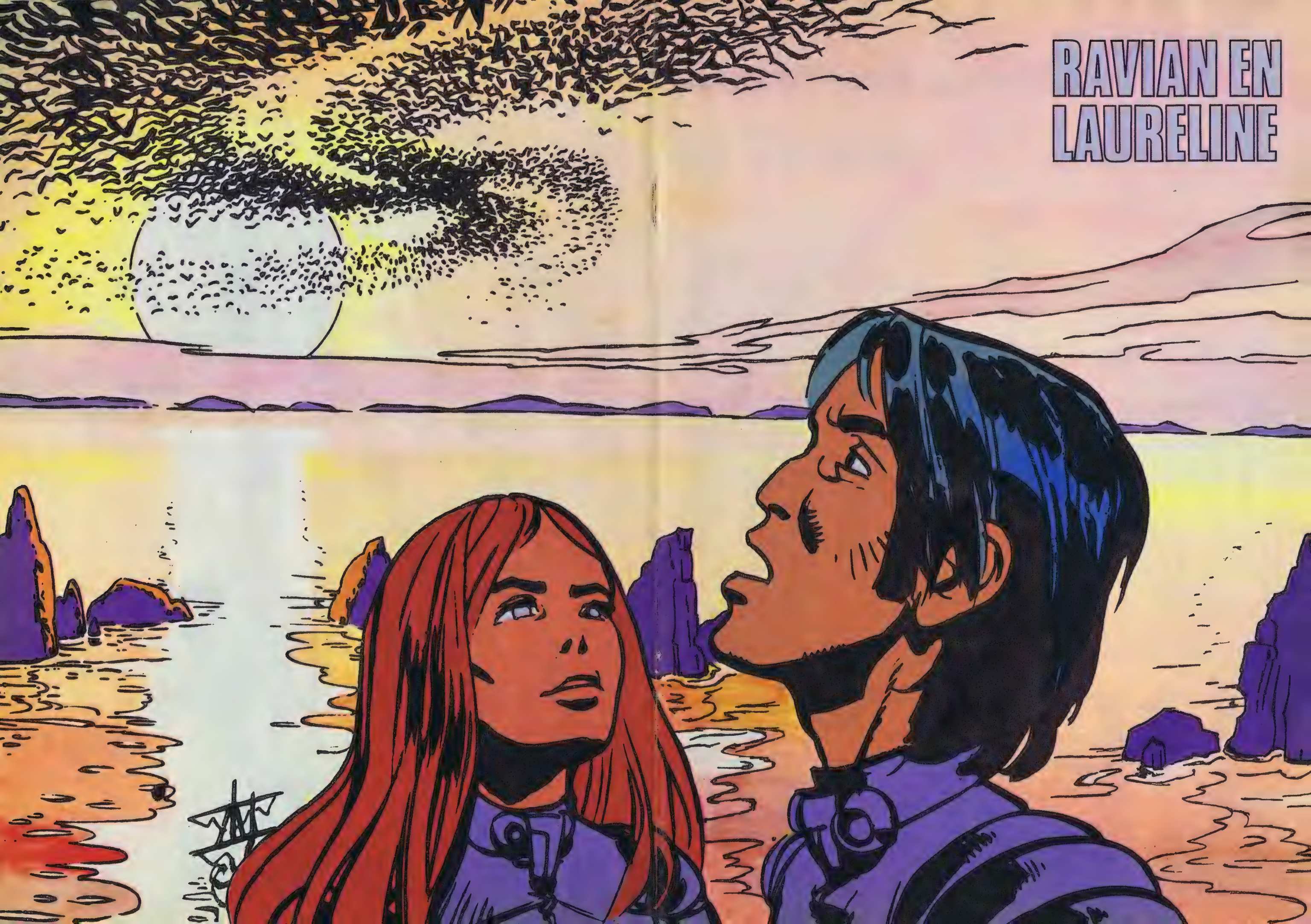

© UPI, 1974

SCHULZ

RAVIAN EN LAURELINE

WIE IS DE

LIEVE LEZERS!

U had misschien liever gehad dat Pietje Pep deze Uitslag had gepresenteerd, maar hij moet helaas met een lichte Verliefdheid het bed houden (hoe ze heet weet ik niet, maar ze werkt in een platenzaak en heeft donker haar). Ach ja, die lente... Maar goed, we mogen wel zeggen dat heel wat pennen (en niet alleen pennen...) beroerd zijn, toen al die mooie Missen in PEP (52) stonden. Weddenschappen werden afgesloten, aan trouwe vriendschappen kwam een abrupt einde. Jaloezie is géén mooi ding. Tja... Hier op deze pagina vindt u allerlei kleine lijstjes, waaruit u uw eigen conclusies maar moet trekken. De lezers die schreven dat Pietje „vindt” zonder 't had moeten schrijven, hebben overigens gelijk; van die salarisverhoging die hij probeerde los te krijgen, zal wel weer niet veel terecht komen. Hij verdient trouwens genoeg, hoor.

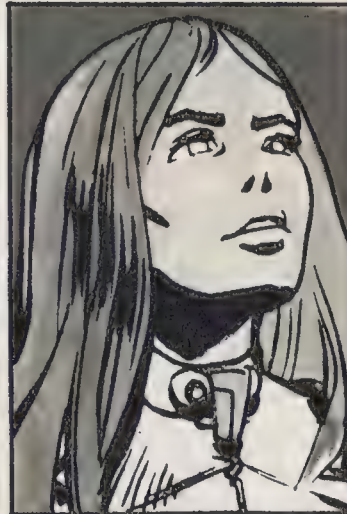
Eén van de inzenders zou een originele tekening van Peter de Smet krijgen; namelijk de uithaler van TRUUS die in PEP 30 heeft gestaan. We vonden bijna allemaal dat Aad van Dommelen uit Rijnsbrug die plaat het meeste toekwam; elders op deze pagina zie je, wat hij ons toestuurde. Ik hoop dat de andere inzenders nou niet boos worden. Gewoon volgende keer wéér meedoen... Jan Martin Wilschut uit Amersfoort stuurde Pietje een lijst met zo'n 180 stripjuffrouwen, waaronder héél zeldzame; Michiel de Schaaf had zelfs 500 missen gevonden, uiterst lofwaardig, maar daar ging het deze keer niet om. Toch een eervolle vermelding, jongens; jullie houden er ECHT van, hè? Ik zal jullie lijsten aan Pietje doorsturen. Allemaal bedankt voor het meedoen.

PEPITA

MISS PEP-TOP TIEN

1. Walhalla (uit Asterix; door Uderzo) 27,5%
2. Truus (door Peter de Smet) 12,5%
3. Laureline (door Mézières, vriendin van Ravian) ... 11,5%
4. Duifje Vleugelslag (door Danny) 7 %
5. Natassja (door Walthery) 6,8%
6. Zaïla (vriendin van Corentin, door Cuvelier) 6,5%
7. Witje (door Theo v.d. Boogaard) 4,6%
8. Vampirella (door Jose Gonzales) 4,5%
9. Winonah (door Hans G. Kressel) 2,5%
10. Jane (van Tarzan; Burne Hogarth) 2,1%

MOOIESTE VAN HET LAND (MOOI MISS!)

Op de derde plaats kwam **LAURELINE** terecht, maar een halve borstlengte achter Truus...

MOOIESTE MEIDEN-LIJSTJES ONDERSCHEIDEN NAAR LEEFTIJD:

Inzenders jonger dan 12:

1. Walhalla
- 2/3. Witje
Jane
4. Tiffany Jones
5. Truus

De 12- en 13-jarigen:

1. Walhalla
2. Truus
3. Laureline
4. Winonah
5. Aleta

De 14- en 15-jarigen:

1. Walhalla
2. Truus
3. Laureline
4. Duifje Vleugelslag
5. Mya

De 16- en 17-jarigen:

1. Walhalla
- 2/3. Truus
Laureline
4. Zaïla
5. Duifje Vleugelslag

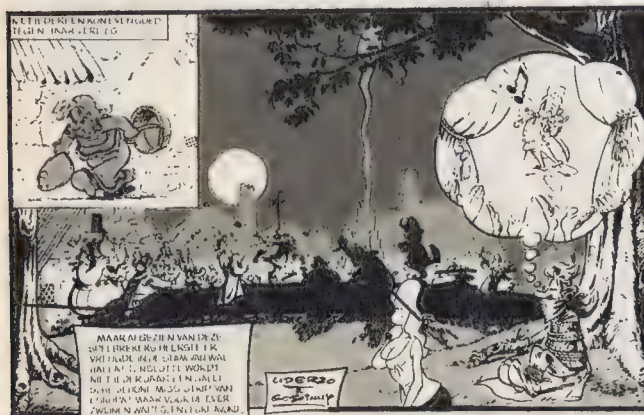
18 jaar en ouder:

1. Laureline
2. Truus
3. Walhalla
4. Vampirella
5. Zaïla

3% van de inzenders vond miss-verkiezingen belachelijk, een belediging voor de vrouw. Wel wat weinig...

Salarisverhoging Pietje Pep:
38% geen mening
30% vóór
5% tegen
27% rekenfout

100%

Dames en heren vrouwenliefhebbers, en vice versa.

Toen de bevallige Pepita mij verzocht ook een hoekje te vullen op deze bevallige pagina, voldeed ik

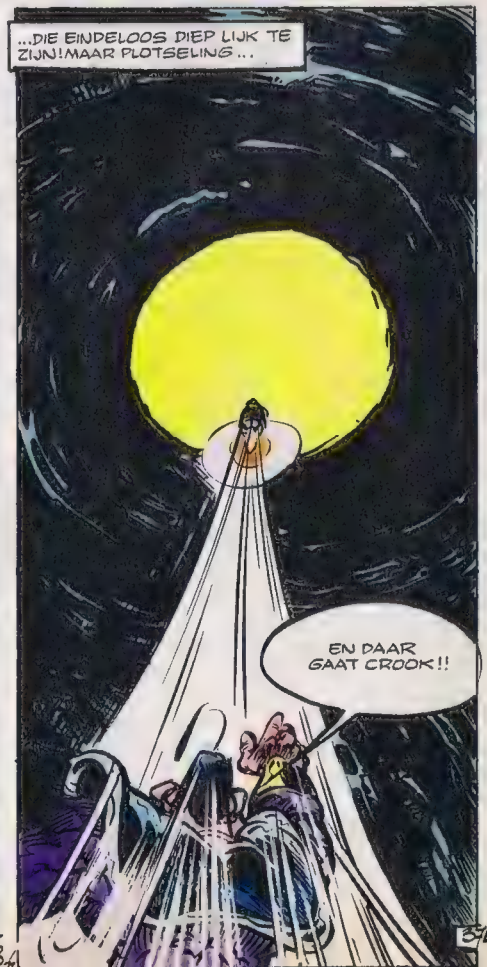
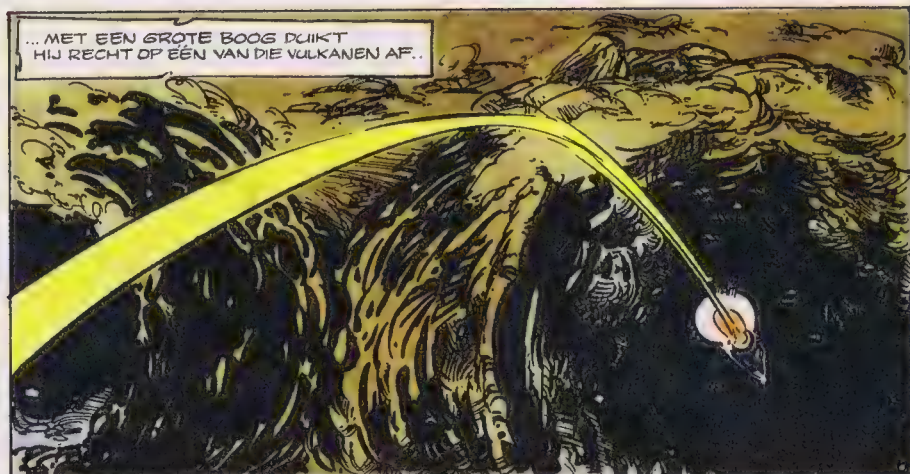
gaarne aan dat verzoek. Dat „bevalt” mij wel, zo’n „bevel”, als ik mij deze aardige woordspeling mag veroorloven (gni gni) (...? Wie lacht daar?) dus. Wij vroegen ons af of de dames onder u, dames en heren, iets zouden voe-

len voor een MISTER Strip-verkiezing. Welnu?

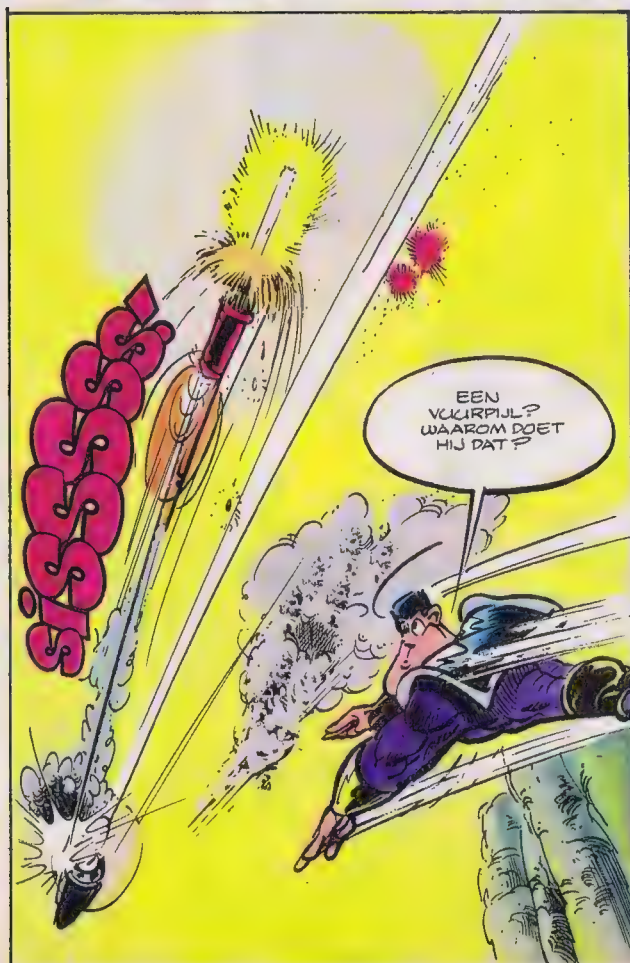
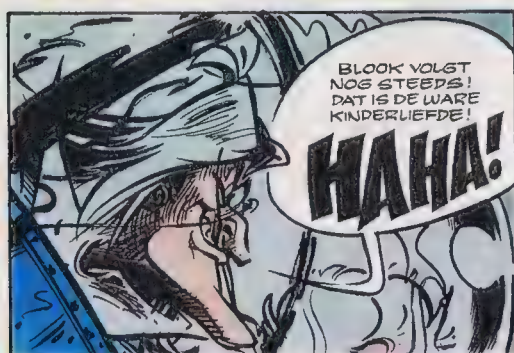
Gaarne uw post aan mij persoonlijk richten. Uw foto bijsluiten mag ook.

mr. D.I. Recteur, Directeur van PEP

BLOOK

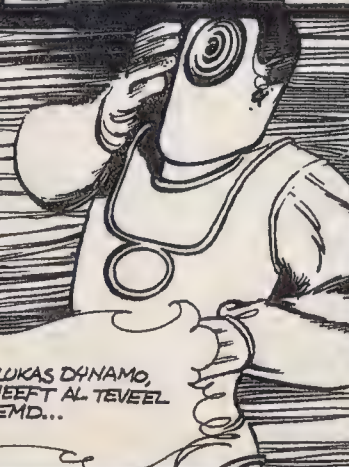
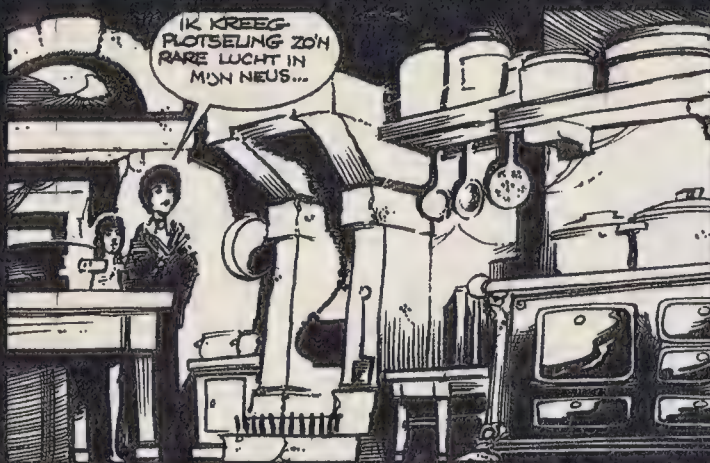
de ruimtepiraten

KRAAIENHOVE

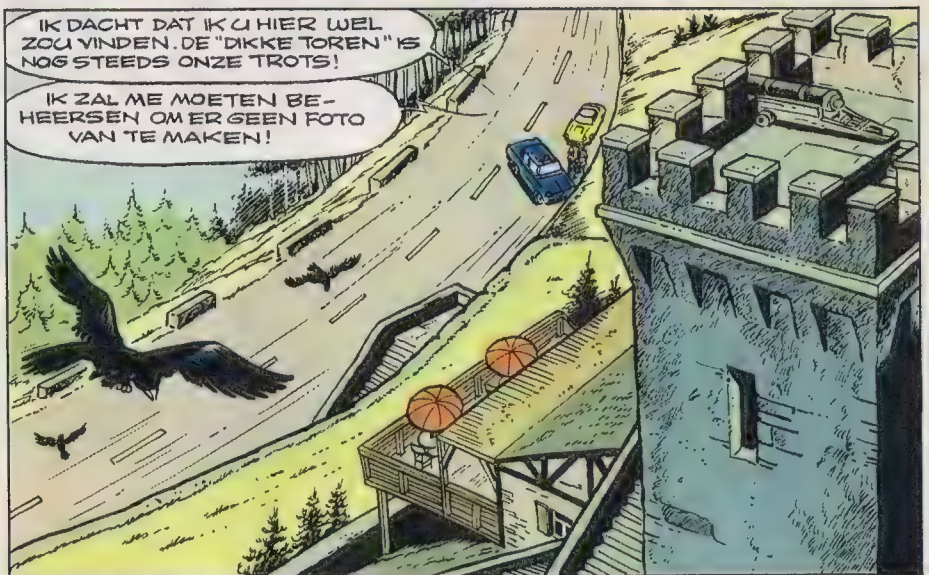
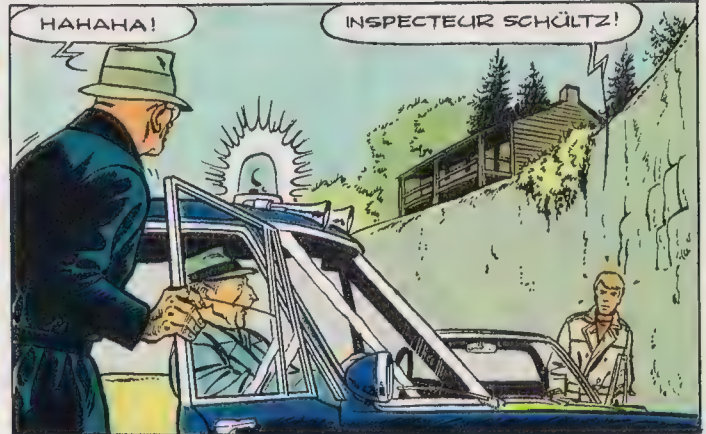
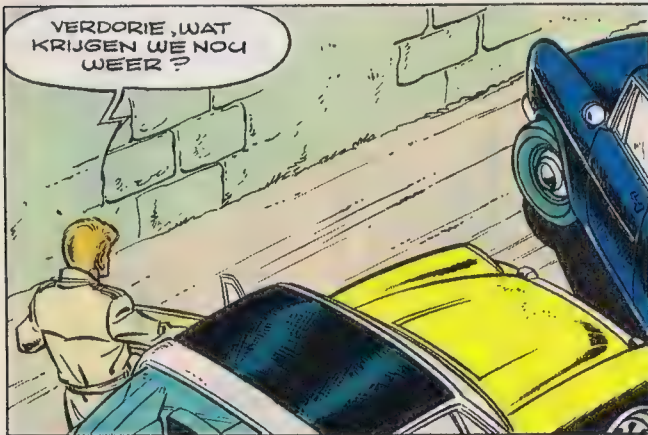

de dynamo-zaak

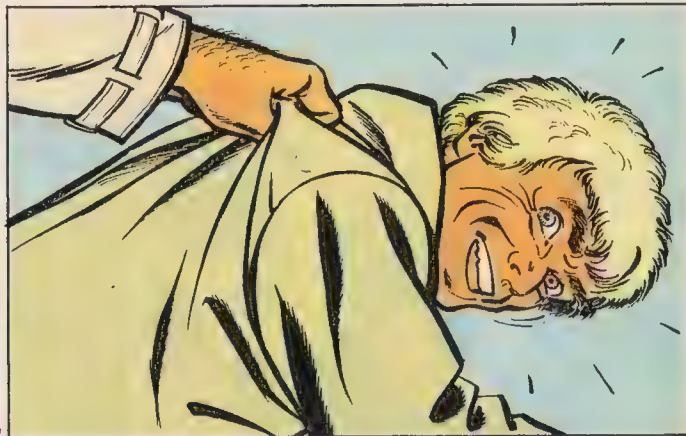
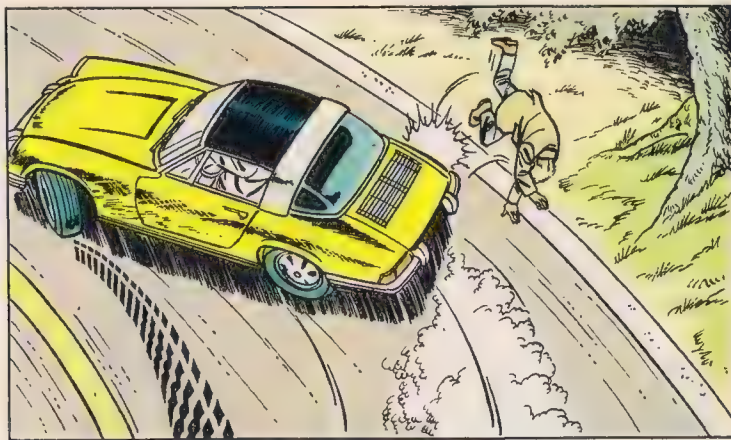
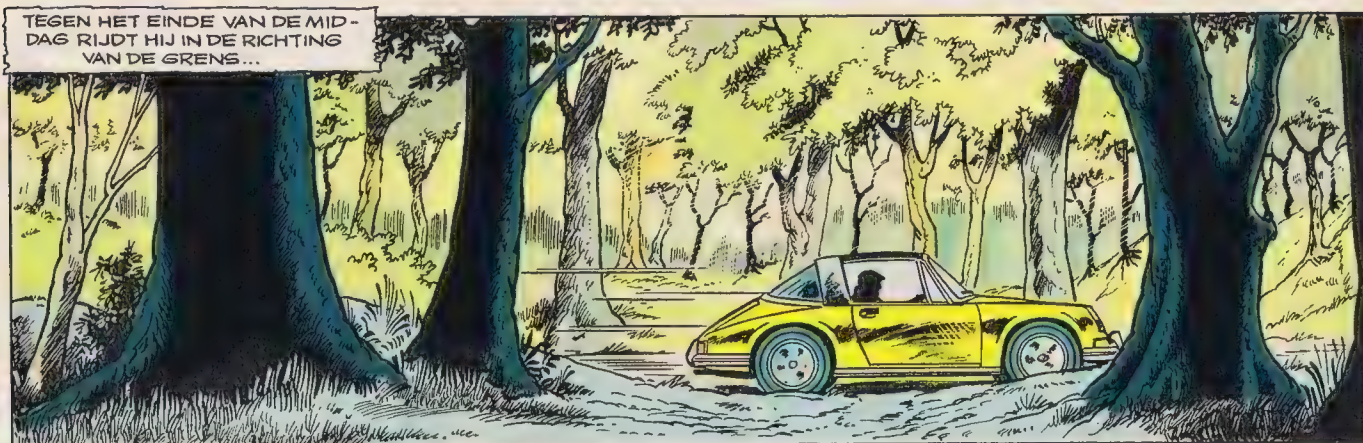
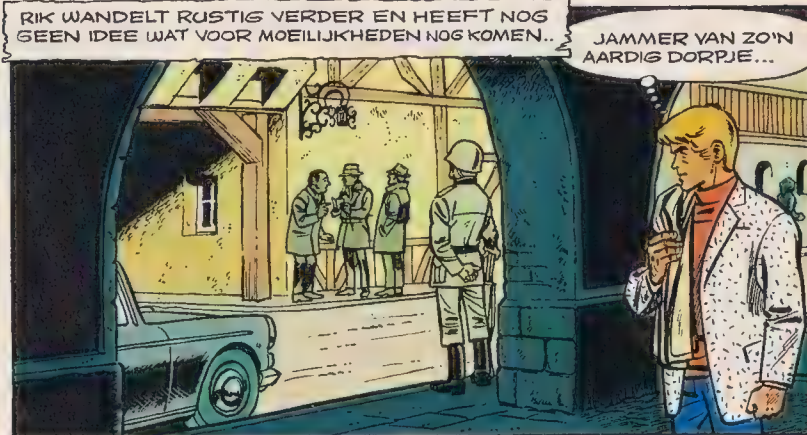

WORDT VERVOLGD

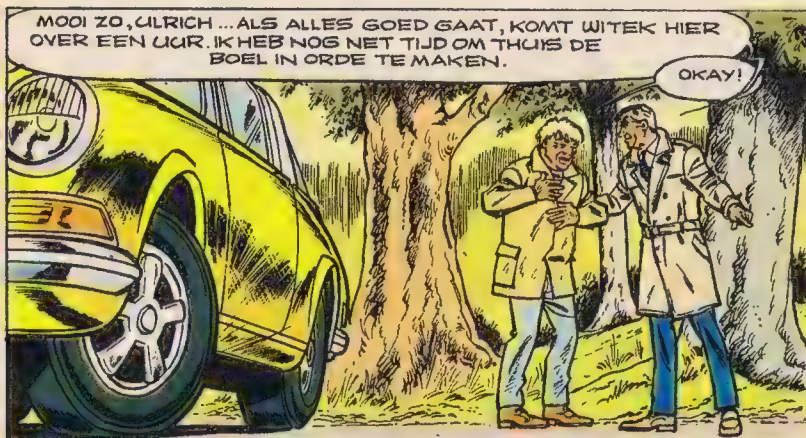
RIK RINGERS

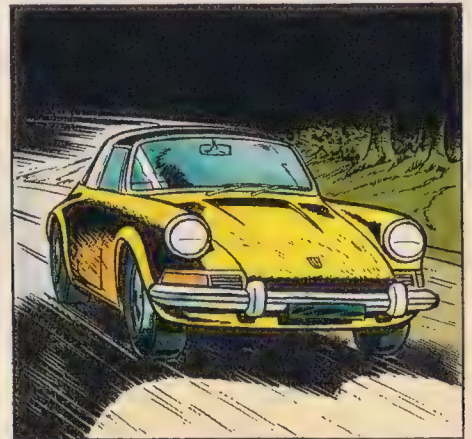
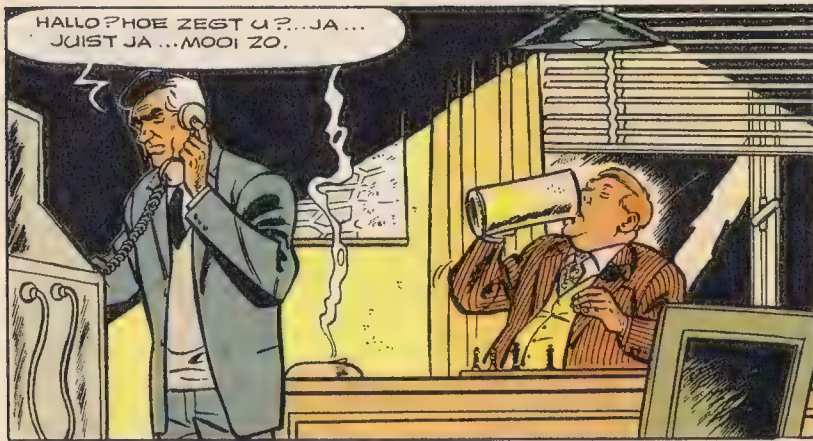
duel met de beul

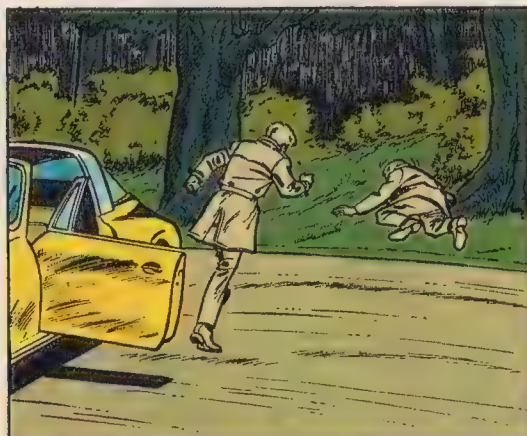
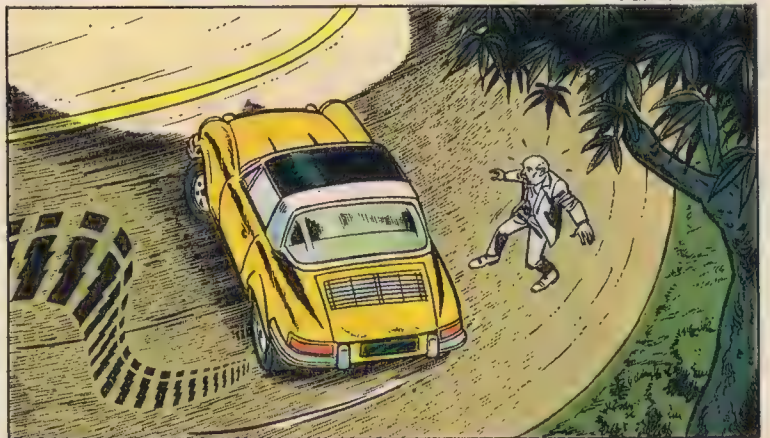
RIK RINGERS

duel met de beul

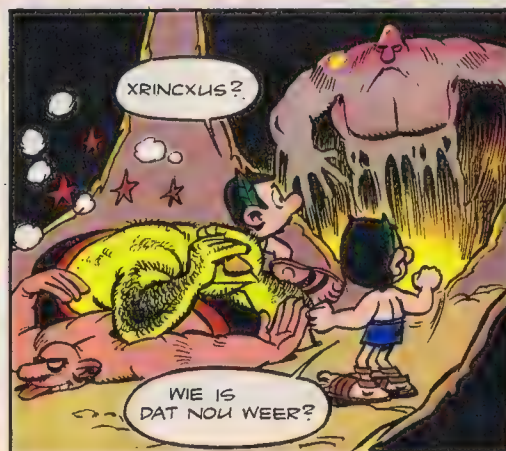
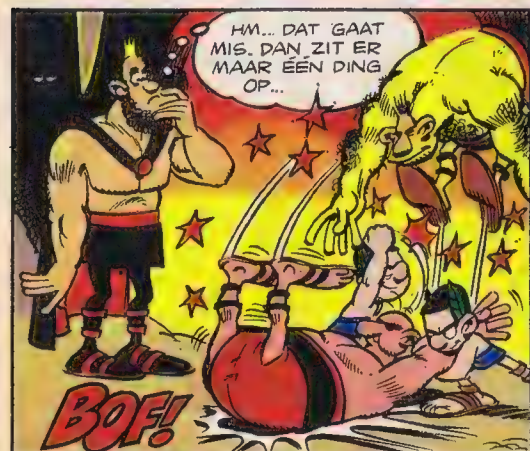
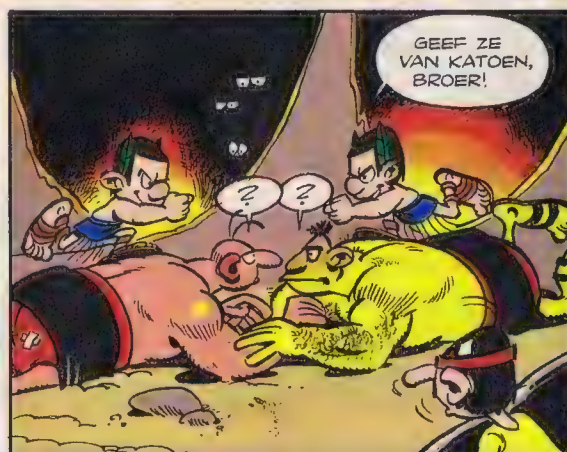
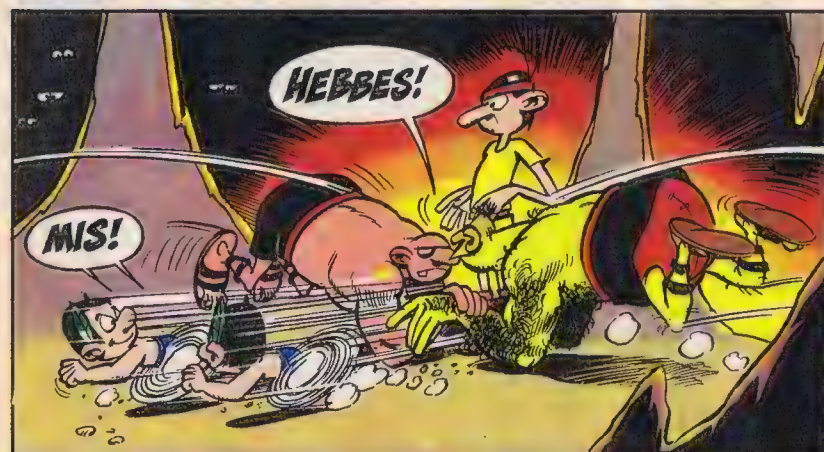
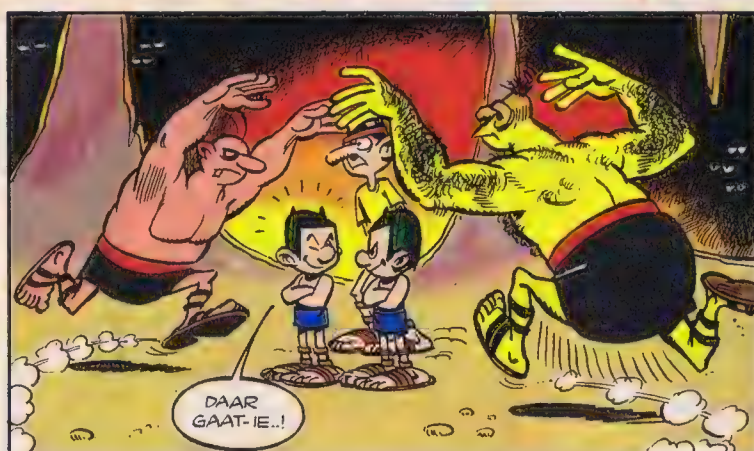
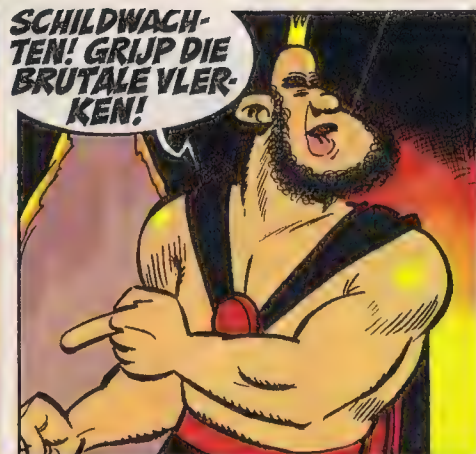
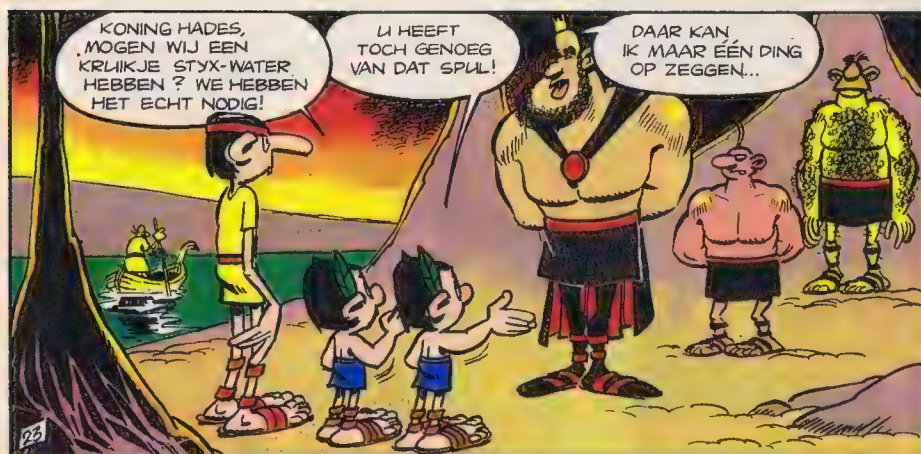
© Ed. Lombard 1974

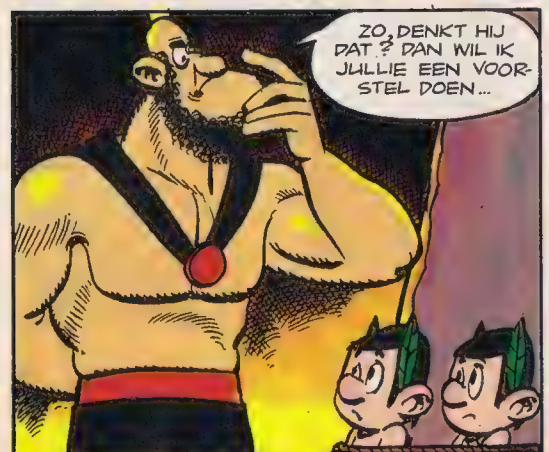
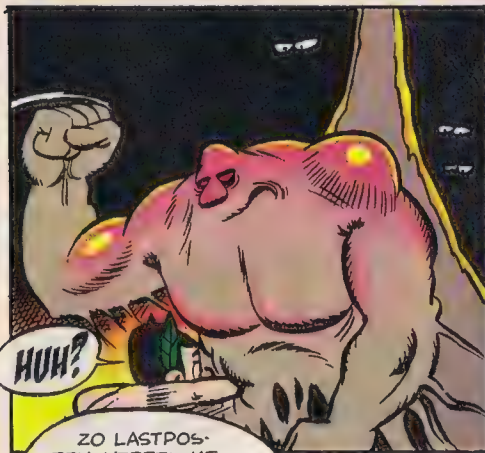
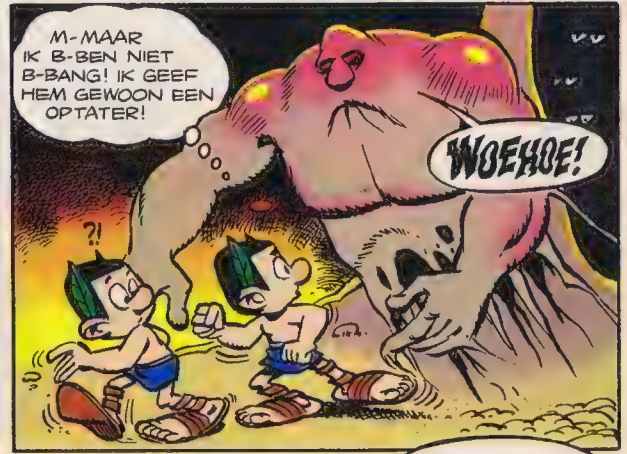
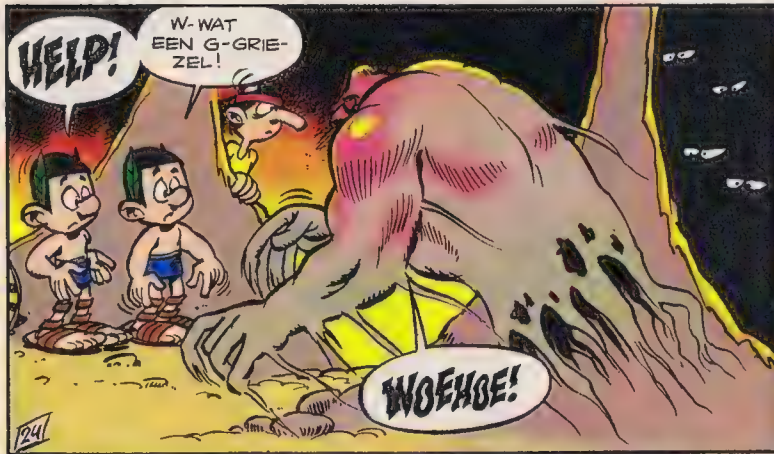
WORDT VERVOLGD

DE ARGONAUTJES

TEKENINGEN: JAN VAN HAASTEREN
TEKST: PATTY KLEIN
KLEUR: PHILIP SOHIER

het water van de styx

ERWIN

de ware koning

EEN MAAND GAAT VOORBIJ... DE SPEURTOCHT NAAR DE GEHEIMZINNIGE RUITERS HEEFT NIETS OPGELEVERD...

OP EEN AVOND, ERGENS IN 'T GRENSGEBIED...

DE WERELD VAN LUCKY LUKE: PEARL HART

tekst en illustraties
verzorgd door Henk Albers

Nervus klemde de kleine jongen zijn vinger om de trekker van zijn sixshooter. Hij wendde zich tot zijn veel oudere maat en riep: „Daar komt de koets, Joe!“. Ze spoorden hun paarden aan en reden door het struikgewas de hoofdweg op, waar juist de *Globe*, de postkoets uit Arizona, met een donderende vaart door de bocht kwam. De koetsier hield met enorme kracht de teugels in, zodat, zoals hij later vertelde „de paarden als beelden stilstonden, en de passagiers door alle hoeken van de wagen vlogen.“ „Handen omhoog en deruit!“ brulde de jongste van de twee overvallers. Uit de „coach“ stapten een kleine dikke pianist, een fatje met pommadé in zijn haar en een Chinees, compleet met staartje. „Maak ze leeg!“ luidde het volgende commando. Lang hoefden de passagiers daar niet over na te denken! Zo vlog ze konden gooiden ze hun bezit-

tingen op de grond: de pianist \$ 390, het modieuze kereltje \$ 36 en de Chinees \$ 5... De oudere bandiet, *Joe Boot*, zwaaide dreigend met zijn revolver: „Terug in de koets! Wie omkijkt, vul ik met lood!“... Nou, dat was niet voor dovemansoren gezegd: de beroofde reizigers sprongen in hun rijtuig, de koetsier klapte met zijn zweep en vort! ging het weer, nog sneller dan voorheen...

Kastanjebruin

De jongste bandiet nam „zijn“ hoed af. Er kwam prachtig lang golvend kastanjebruin haar tevoorschijn, wat tot halverwege haar rug hing... Haar naam was *Pearl Hart*, een keurig opgevoede studente van 25 jaar, zeer appetijtelijk om te zien. Ze gaf haar partner Joe een klap op zijn schouder en schreeuwde: „Guess we did it, Joe!“ „You're a smart'un, 'un, Pearl,“ knikte Joe, vol bewondering. Het duo had zojuist de laatste postkoetsoverval van het Wilde Westen gepleegd, maar deze misdaad loonde niet: het tweetal verdwaalde en zwierf drie dagen lang rond in een verschrikkelijke storm. Tenslotte vielen ze op de grond in slaap; ze waren zó moe dat ze niet eens wakker werden toen het begon te stortregenen...

Curiositeit

Maar sheriff *William Truman* uit *Florence* lukte het wél het meisje en haar vriend te wekken; hij was door een passerende cowboy gewaarschuwd en kende het signalement van de postkoetsovervallers. In *Florence* werd het drietal opgewacht door een enorme menigte. „Zou je het nóg eens doen?“ vroeg een reporter aan Pearl. „Verdomme lummel, denk je soms dat ik bang ben?“ beet het meisje hem toe... Niet veel later kreeg ze vijf jaar gevangenisstraf; ze werd opgeborgen in de *Yuma Territorial Prison*. Daar trok ze veel bekijks; ze was een ware Wild-West-curiositeit... Veel mensen die haar medegevangenen kwamen bezoeken, wilden een foto van haar maken. Pearl stemde daar altijd wel in toe.

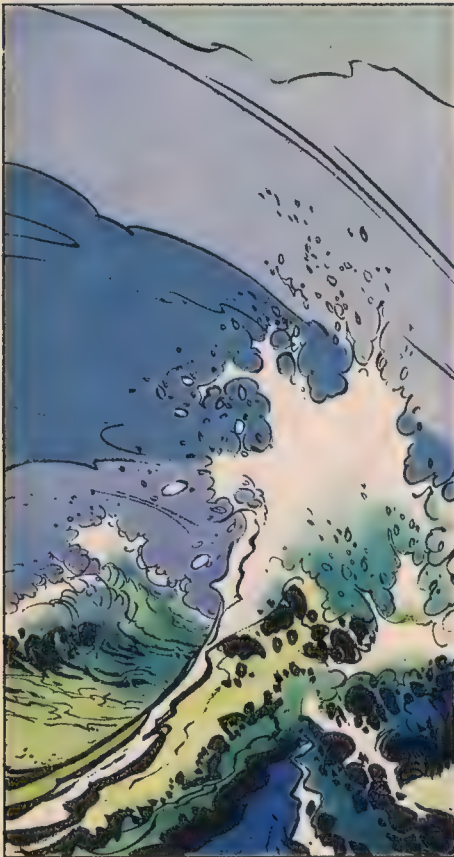
Arizona bandit

Haar gevangenis was er eigenlijk niet op ingericht om vrouwen te herbergen, zodat iedereen — de gouverneur, de cipiers, Pearl zelf en haar bewonderaars — blij toe was dat ze op erewoord vrijgelaten kon worden. Ze begon aan een ware toernee door heel het land en maakte furore in theaters en schouwburgen als „*The Arizona Bandit*“.

Na een jaar verdween ze voorgoed uit het Western-decor. Maar in 1924 kwam een broos oud dametje aankloppen bij het *Pima County* gerechtsgebouw en vroeg de portier beleeft of ze binnen wat rond mocht kijken. „Waarom, granny?“ vroeg de portier. „Well... Heel vroeger ben ik hier's een paar dagen geweest en nu wilde ik's zien of alles nog hetzelfde is.“ Haar verzoek werd ingewilligd, maar na de rondleiding wilde de portier toch wel weten met wie hij het genoeg had. Ze weifelde even en zei toen: „Ik ben Pearl Hart...“. Toen verdween ze weer. Niemand weet waar ze naar toe is gegaan.

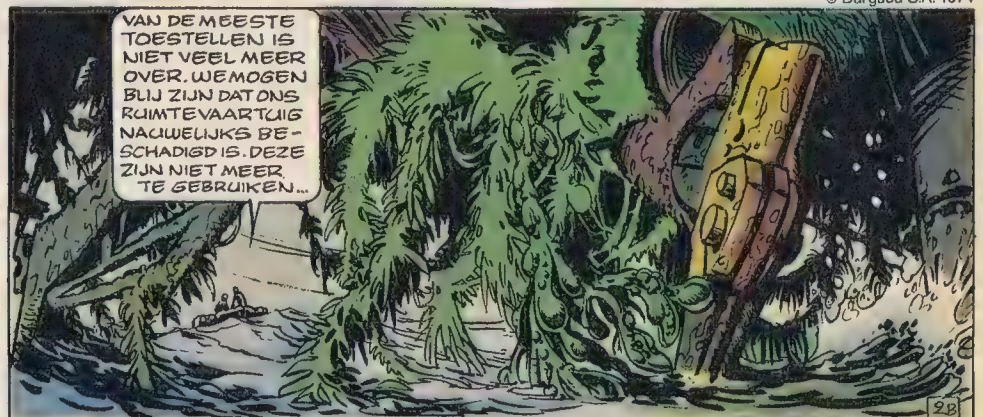

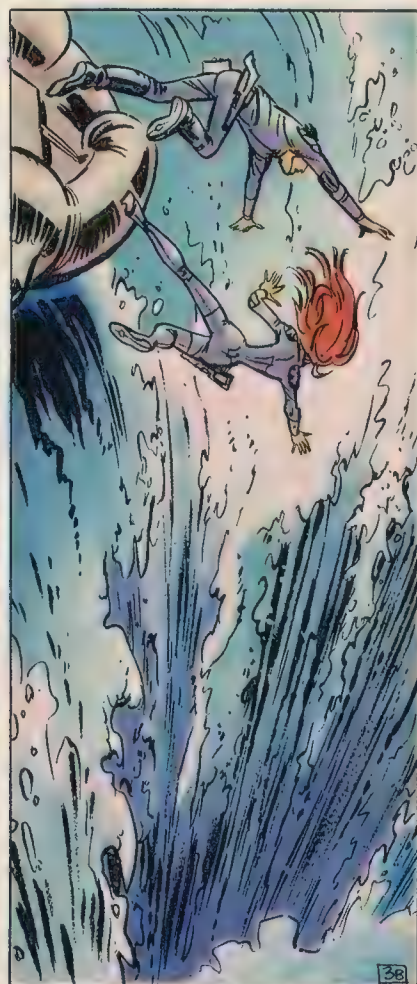
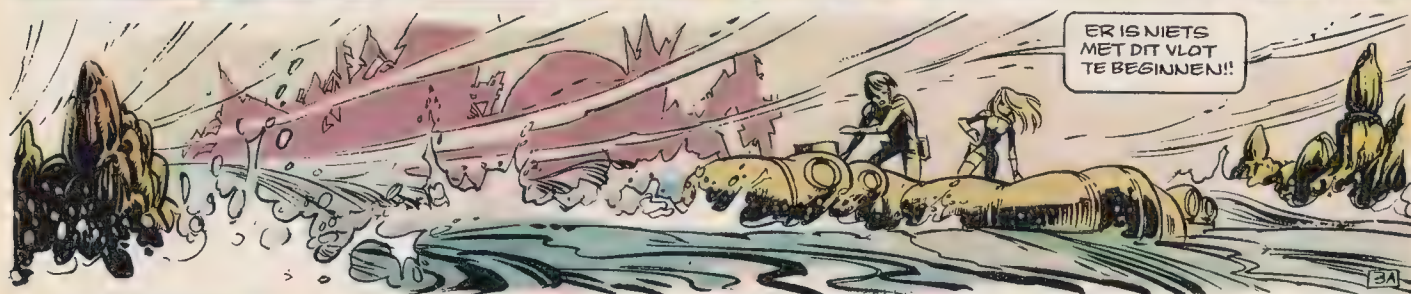
de vogels van de meester

© Dargaud S.A. 1974

RAVIAN

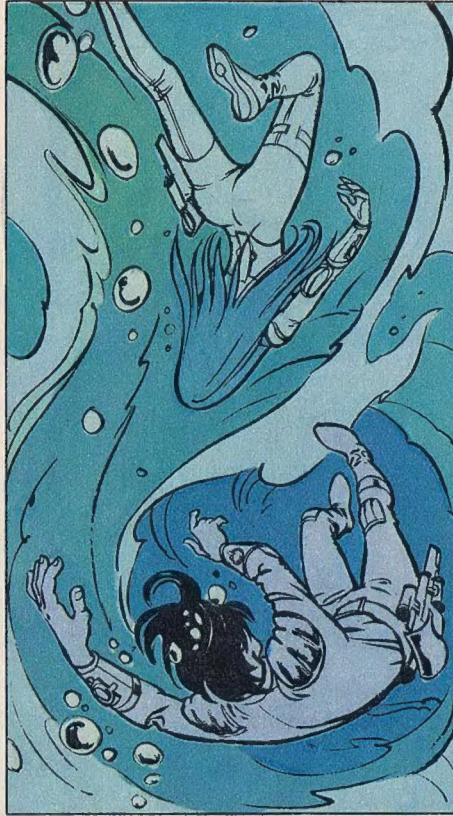

de vogels van de meester

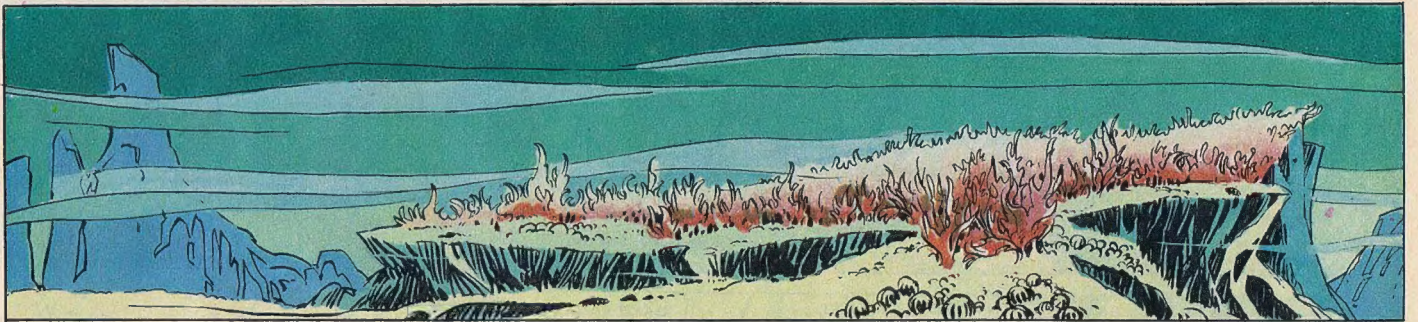
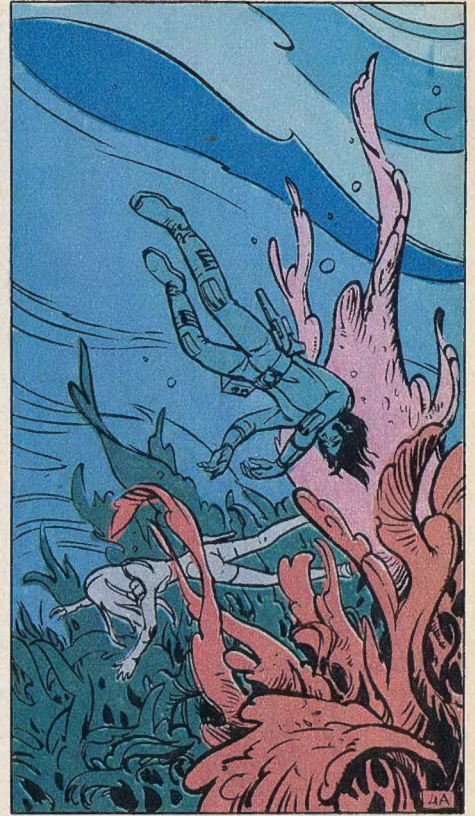
WENTELEND IN ONTELBARE REUS-
ACHTIGE DRAAIKOLKEN...

...SCHIETEN RAVIAN EN LAURELINE IN
DUIZELINGWEKKENDE VAART OMLAAG...

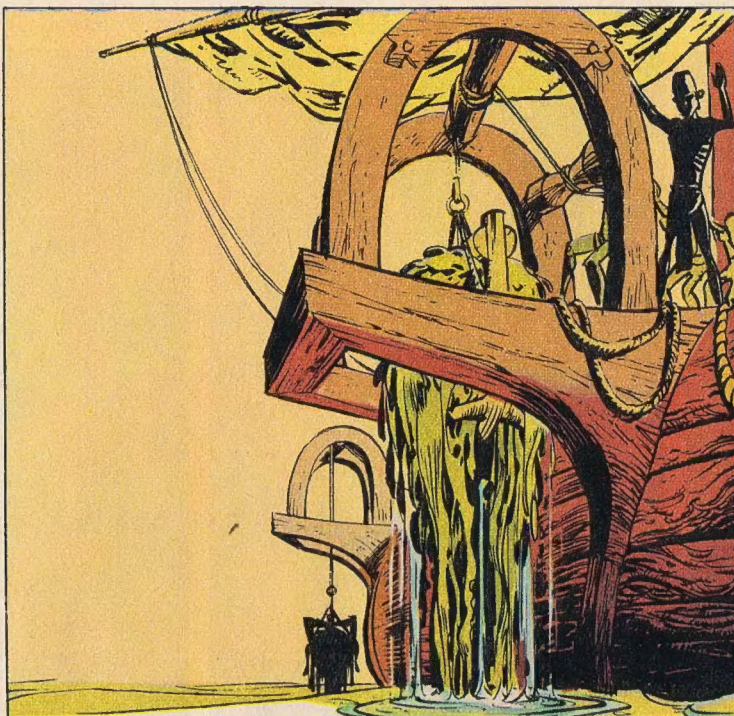
...ALS ZEDAN IN DE LANGE ALGEN VER-
STRIKT RAKEN, ZIJN ZE AL BEWUSTELOOS...

... MAAR DAN ...

RAVIAN

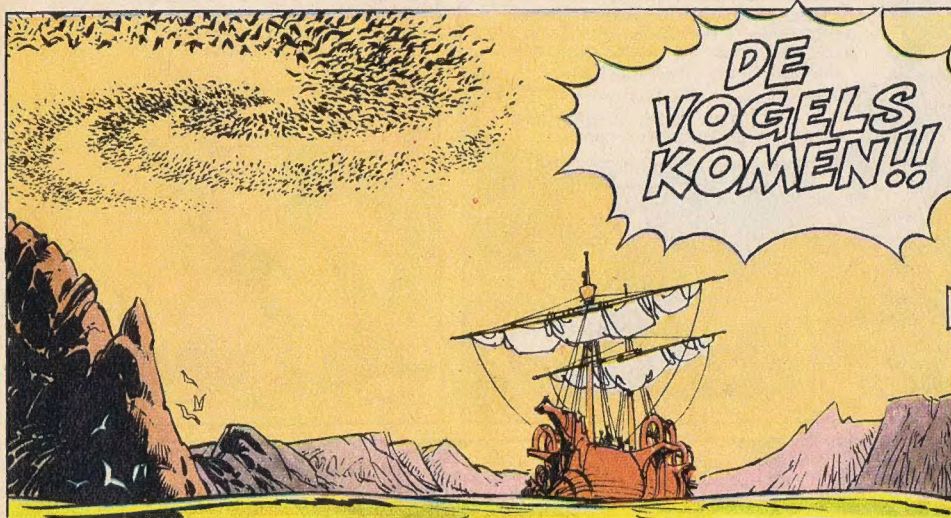
GOOI ZE OVERBOORD!
WE HEBBEN NOG
LANG NIET GENOEG
ZEEWIER. DE MEES-
TER ZAL ERG ONTE-
VREDEN ZIJN!...

**DAAR
ZIJN ZE!**

MAAR...

de vogels van de meester

© Dargaud S.A. 1974

WORDT VERVOLGD

